

Contrainsurgència 'made in USA'
Els paramilitars que actuen contra l'EZLN

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Joan Subirats

"La política va més enllà de les institucions"

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N244

5 d'octubre de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

A l'Ebre es preparen per una nova onada de transvasaments

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

El Tribunal Suprem obliga el govern espanyol a pronunciar-se sobre la petició de 90 hm³ d'aigua del riu que va fer la Diputació de Castelló el 2005

ROBERT BONET

Concentració a la plaça Catalunya de Barcelona per mostrar el rebuig a les detencions efectuades pels Mossos d'Esquadra en relació als fets del Parlament

El 15-M fa front a la 'caça de bruixes' amb més mobilitzacions

Condicions d'esclavitud a la indústria tèxtil internacional

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

La roba que venen corporacions de la indústria tèxtil internaci-

onal com INDITEX o H&M es produeix en autèntiques condicions d'esclavitud, amb sous de misèria, jornades laborals interminables,

repressió sindical i règims de subcontractació. Aquests abusos es centren especialment en les dones, i fins tot, en els infants.

Un centre de dia de la Diputació té càmeres als lavabos

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

Mor el jove que va quedar en coma després de ser detingut

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

, estirant del fil

MÓN · GLOBALITZACIÓ NEOLIBERAL I DRAPS BRUTS A LA INDÚSTRIA TÈXIL

Persones que fan roba en situacions d'esclavitud: la moda de l'explotació laboral

La repressió sindical, els salaris baixos o les jornades interminables a través de subcontractacions es troben rere el glamur i l'èxit de grans marques com H&M o Inditex

Albert Sales i Campos
Coordinador de la Campanya
Roba Neta a SETEM Catalunya
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Des de mitjans dels 90, nombroses plataformes i organitzacions socials han denunciat l'explotació laboral i han fet front al silenci mediàtic que envolta el negoci de la confecció tèxtil sota la globalització. Malgrat els més de 25 anys de treball de xarxes consolidades com la Campanya Roba Neta internacional i de "compromisos" públics de les grans firmes internacionals -com a reacció a les denúncies interposades-, avui ens continuem trobant les mateixes situacions que als anys 90. L'amenaça constant de tancament i de deslocalitzacions i la debilitat dels moviments obrers als països productors continua contribuint al fet que la realitat amagada rere el glamur que ens venen esportistes d'elit, models i dissenyadors es quedi al Marroc, la Xina o Bangla Desh.

En alguns països, els salaris mínims no arriben als llindars de pobresa absoluta

Any 2011: el sector global de la confecció continua nodrint-se del treball de milions de persones que viuen en la pobresa tot i que fan jornades laborals llarguíssimes. Les pràctiques de compra de les marques, derivades del model de producció, consum i comerç internacional, es troben a l'arrel de les condicions de treball i de vida de les treballadores.

Salaris de misèria

Per a les persones que treballen a la indústria de la confecció global, cobrar un salari que permeti cobrir les seves necessitats amb un mínim de dignitat s'ha convertit en la seva preocupació principal. En un sector que tradicionalment es caracteritza per oferir unes condicions pèssimes i una de les retribucions salarials més baixes del món amb conseqüències directes derivades: jornades laborals molt llargues, desestructura-

Una fàbrica de roba a Dhaka, Bangla Desh

ració familiar, assumptió de deutes impagables, malnutrició d'infants i adults i, en definitiva, uns costos difícils de quantificar en forma de patiment humà. Tot plegat, a més, es fa vulnerant drets humans fonamentals -com l'article 23 de la Declaració Universal dels Drets Humans relatiu a una remuneració equitativa i satisfactòria- o les disposicions de l'Organització Internacional del Treball (OIT), que afirma que "el salari mínim legal hauria de constituir un element clau en les polítiques per eliminar la pobresa i assegurar les necessitats de les persones treballadores i de les seves famílies".

No és pas així. Gairebé tots els països tenen establerts salaris mínims legals, però, amb la finalitat d'atraure la inversió estrangera, els governs fixen els mínims molt per sota dels nivells de subsistència. En conseqüència, en alguns països, els salaris mínims no arriben als llindars de pobresa absoluta acceptats internacionalment. A Bangla Desh, no arriba a un dòlar diari i, a l'Índia, Sri Lanka, el Vietnam, el Pakistan i Cambodja, se situa entre els dos i els quatre dòlars diaris. Salaris impossibles per garantir necessitats bàsiques com l'alimentació, l'habitatge, la roba i determinats serveis imprescindibles com l'educació, la salut o el transport.

Agreujament i especulació

La carestia de la vida s'ha agreujat, sota un context de pujada de preus dels productes bàsics que ha minvat el poder adquisitiu de la població. Més encara quan bona part dels salaris està destinada a l'alimentació. Una treballadora d'Indonèsia que treballava per a un proveïdor de Nike, Reebok i Walmart comentava en una entrevista feta el 2009: "Hi ha augments del salari mínim, però el cost de la vida augmenta més ràpid. Per empitjorar la situació, des de fa poc, l'empresa ja no ens subvenciona el transport ni el menjar". A Bangalor, a l'Índia, hi ha un siste-

ma triennal de revisió salarial, però el salari real ha disminuït un 10% els darrers quinze anys. A Tailàndia, els salaris van augmentar únicament divuit bath (38 cèntims d'euro) entre 1997 i 2005. Al Vietnam i la Xina, els sous van estar congelats durant més d'una dècada.

La pitjor situació, en aquest sentit, és la que viu Bangla Desh, on el salari mínim va ser el mateix entre 1994 i 2006, mentre que el cost de la vida va augmentar una mitjana del 5% anual. Només després de grans mobilitzacions, els treballadors i les treballadores van aconseguir que el 2006 es passés

CLEAN CLOTHES CAMPAIGN

d'un salari mínim de 900 taka a 1.662,50 taka al mes (16,60 euros o 24,30 dòlars aproximadament). La triplicació del preu de l'arròs registrada el 2008 va inutilitzar, però, aquest increment i va generar una nova onada de mobilitzacions fortament reprimida. Una repressió que té un impacte doble sobre les dones treballadores, que són les que pateixen les pitjors conseqüències, segons la mateixa OIT: "Salaris baixos, més hores de treball, freqüentment temporal i en negre i, per tant, perllongament de les seves llargues jornades laborals".

Esgotament interminable

Les jornades laborals, a la indústria de la confecció, s'allarguen fins a les dotze o les catorze hores diàries. Alguns fabricants fins i tot encadenen diversos torns en moments de molta feina o per fer front a terminis d'entrega molt curts. Les treballadores no poden negar-se a treballar perquè el seu salari base no és suficient per cobrir les necessitats més bàsiques i per mantenir una família. Extorquant la pobresa, les treballadores accepten la sobreexplotació, veuen malmesa la seva salut i perden les possibilitats de formar-se, d'educar la seva mainada, d'assolir una vida digna.

Després de passar anys treballant en habitacions petites, mal il·luminades, sense ventilació, respirant pols i partícules en suspensió i en posicions corporals inadequades mantingudes durant moltes hores, pateixen fatiga visual i lesions i desenvolupen nombroses malalties. I no compten amb cap assegurança

> La llista blanca: hi ha marques netes?

Tot i que la llista no és exhaustiva i hi ha molta opacitat al seu voltant -perquè sovint els acords es perden en una teranyina de subcontractacions-, Inditex (Zara, Bershka, Stradivarius, Oysho...), H&M, Decathlon, C&A, Nike o Adidas han estat blanc habitual de les denúncies públiques internacionals.

Des de la Campanya Roba Neta, que el maig passat va editar la guia *Moda, indústria i drets laborals*, també s'impulsen al-

ternatives per recordar que, com a consumidores, podem reduir la nostra complicitat amb l'esclavatge tèxtil del segle XXI i repensar qui i com ens vesteix. Els activistes apunten que primer cal replantejar-se les necessitats reals i no caure en el parany d'oci consumista; que les peces de roba tenen moltes vides; que es pot decidir voler tenir informació sobre les multinacionals implicades; que es pot participar dels mercats locals d'intercanvi

o d'iniciatives com els guarda-robes populars.

Quan la mesura sí que importa, recorden, cal afavorir els petits productors. També recorden que els grups de treballadors i de treballadores organitzats al Sud necessiten suport davant la repressió i la persecució que pateixen i que la nostra solidaritat es pot canalitzar a través de les xarxes i de les organitzacions internacionals que lluiten pels seus drets laborals.

> La producció de teixits i la confecció de roba va esdevenir un dels primers motors de la revolució industrial, caracteritzada també, des dels inicis, per la lluita dels obrers i obreres per unes condicions laborals dignes. Avui, però, les treballadores de la indústria de la roba, deslocalitzada a la perifèria dels països empobrits, continuen patint diàriament la imposició d'unes condicions de treball draconianes. Contra el tòpic, les esclaves de la moda no són pas al Nord: sobreviuen al Sud, sobreexplotades per les grans marques multinacionals.

, estirant del fil

mèdica ni cap cobertura o subsidi per baixa.

El 2009, una investigació duta a terme a dotze fàbriques tèxtils de Bangla Desh contractades per marques holandeses afirmava que el 76.4% de les persones treballadores declaraven que els objectius de producció eren impossibles d'assolir dins l'horari habitual. Moltes treballadores, com que no arribaven a l'objectiu diari establert per l'empresa, eren obligades a continuar treballant i acabaven sortint molt tard de treballar. La majoria de les dones clouen la jornada entre les 8 i les 10 del vespre. Sense incorporar que la comptabilització d'hores extres només comença un cop acompanyats els objectius de producció.

Repressió sindical i dificultats per a la negociació col·lectiva

Per bé que la llibertat d'associació i de negociació col·lectiva són dos drets fonamentals, establerts per la OIT i definits com a *drets habitants* (és a dir, que el seu exercici és necessari per tal que altres drets siguin respectats), la seva defensa i protecció és una tasca impossible. Se'ls nega obertament la possibilitat de sindicar-se. A molts dels països productors de roba, els governs restringeixen, dificulten i fins i tot prohibeixen els sindicats independents i també la negociació col·lectiva, en un context de sobreexplotació laboral on les possibilitats d'autoorganitzar-se també són molt limitades. L'empresariat, al seu torn, si cal, recorre a la intimidació, els acomiadaments, les llistes negres i, sovint, la violència física. És pràctica estesa la creació de llistes compartides sobre sindicalistes.

L'amenaça del tancament de les fàbriques fomenta la desmobilització

Tot i les traves, les treballadores busquen maneres d'organitzar-se i lluitar per millorar les seves condicions. La Federació Sindical Internacional de Treballadors/es del Tèxtil, la Confecció i el Cuir (ITGLWF en les seves sigles en anglès) compta amb 217 organitzacions afiliades de 110 països. El context internacional d'ofensiva neoliberal ha limitat molt el poder de negociació dels sindicats. L'empresariat local disposa de marges imposats molt curts per acceptar salaris més alts i està sotmès a fortes pressions de les firmes internacionals. Davant la possibilitat de perdre els seus beneficis, l'empresariat trasllada la pressió a les persones treballadores. I l'amenaça de la deslocalització i del tancament dels centres de treball esdevé l'argument més utilitzat per fomentar la desmobilització.

MÓN • LA CONFECCIÓ NEOLIBERAL PRESENTA TERMES COM ABARATIR, DESLOCALITZAR, ESPRÉMER

Manchester migra a Bangla Desh

Des dels anys 70, fins a tres onades deslocalitzadores han anat evadint els drets laborals i la justícia social i engreixant els beneficis de la indústria tèxtil

TASLIMA AHKTER

Casa d'una treballadora de la confecció de Bangla Desh

A. S. i C.
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

El 8 de març de 1857, un grup d'obreres tèxtils recorrien els barris més rics de Nova York. Protestaven per les seves condicions laborals. El 8 de març de 1908, 146 obreres van morir en un incendi provocat a la fàbrica Cotton de Nova York. El jorn, des de 1911, es commemora com a Dia Internacional de la Dona Treballadora. Mitjans del segle XIX i primeres dècades del segle XX: les treballadores dels EUA i Europa reclamaven una jornada laboral de deu hores, permisos de maternitat i lactància, la prohibició del treball infantil, formació professional i el dret de formar part d'un sindicat. El segle XIX deixava encunyat el terme capitalisme manchesterià: prototipus d'un capitalisme en estat pur, d'explotació salvatge, que havia caracteritzat l'activitat fabril de la ciutat anglesa.

2011. Manchester és a Bangla Desh. Mentre les firmes internacionals de moda i les grans cadenes de distribució sedueixen la seva clientela amb l'actualització constant dels seus dissenys i els baixos preus dels seus productes, obreres de la Xina, el Marroc, Bangla Desh, Hondures o Romania viuen envoltades de peces de roba que confeccionen durant més de dotze hores diàries, a canvi de salaris que amb prou feines cobreixen les seves necessitats més bàsiques.

Tres dècades deslocalitzant

La deslocalització de la producció de roba a països econòmicament empobrits es va accelerar als anys 90, moment en què es va consolidar un model de negoci caracteritzat per la subcontractació de proveïdors. Les grans marques, que abans produïen la seva pròpia roba, passen a ser empreses que dissenyen, distribueixen i comercialitzen peces de roba fabricades arreu del món, a tallers i fàbriques que són propietat de tercers. Per competir en aquest sistema, que externalitza els costos laborals als països amb mà d'obra barata, les petites firmes de moda també s'associen i adopten el ma-

Corea del Sud, Taiwan, Singapur, Hong Kong i Tunísia. L'entrada de roba barata als mercats occidentals va motivar que, l'any 1974, se signés l'Acord Multifibres (AMF), que establia un sistema de quotes i límits. Lluny de suposar una limitació a la globalització de la moda, l'AMF va provocar que les firmes internacionals cerquessin proveïdors a altres països que no estiguessin inclosos en el sistema de quotes. Als anys 80, una segona onada deslocalitzadora abandonava els *tigres asiàtics* i es desplaça a països com Sri Lanka, les

Filipines, Bangla Desh, Tailàndia i Indonèsia. Mentre l'Amèrica Central i Mèxic es convertien en àrees clau per proveir de roba les botigues nord-americanes, Turquia, Tunísia i el Marroc esdevenen els tallers de costura del mercat europeu. A finals dels 90, entren en escena altres països productors com Botswana, Kenya, Tanzània, Uganda, Cambodja, Laos o Birmània.

Els darrers països triats estan fortament endeutats amb la banca privada i amb l'FMI i el BM

Els darrers països triats -a la perifèria, els darrers anys, es caracteritzen per un patró comú: estan fortament endeutats amb la banca privada i amb l'FMI i el BM, que els ha imposat plans d'ajust encaminats a l'exportació i la millora de la competitivitat, és a dir, d'una explotació més gran. La indústria de la moda, a més, impedeix el desenvolupament: se'ls encarrega la part amb menys valor afegit del mercat legal, se'ls imposa un sistema d'acords internacionals on sempre són la part feble i el moviment obrer s'ha d'enfrontar constantment a l'amenaça de la deslocalització.

> El rentat de cara de la Responsabilitat Social

Reclinar tota responsabilitat. Però la successió d'escàndols, particularment referents a Nike i l'explotació infantil, les multinacionals van començar, durant la dècada dels 90, a publicitar les respectives polítiques de Responsabilitat Social Empresarial (RSE). Gegants de la moda que anunciaven que feien els deures. Inditex, The Gap, H&M, Aldi, Walmart o Carrefour van fer públics codis de conducta. Però vint anys després, la RSE no han estat suficient per millorar la situació dels obrers i les obreres de la confecció. Es continua exigint a les productores locals una competitivitat basada en la reducció dels costos laborals i fiscals gairebé a zero i en la capacitat per servir les comandes de forma ràpida i flexible. Per estalviar costos d'emmagatzematge i no acumular estoc, les firmes de moda, de roba esportiva o les cadenes de distribució imposen terminis de lliurament cada vegada més curts. Com a conseqüència, la comercialització de roba es converteix en un sector dominat per unes poques empreses transnacionals amb milers de fàbriques proveïdores que assumeixen les seves condicions draconianes. Tota la informació a: <http://robaneta.wordpress.com/>.

El gran èxit de firmes com H&M o Zara no s'entendria sense la deslocalització del procés de manufactura

teix model de negoci. El gran èxit de firmes internacionals com H&M o Zara (del grup Inditex) no s'entendria sense l'abaratiment del cost dels seus productes a partir de la deslocalització de bona part del procés de manufactura.

La primera gran onada de deslocalitzacions del sector de la confecció va tenir lloc als 70 i va presentar com a països receptors

, impressions

Andrés García Berrio · Advocat i investigador col·laborador de l'OSPDH de la UB
opinio@setmanaridirecta.info

El sistema penal i l'expulsió de migrants

Al setembre va entrar en vigor la circular 1/2011 "sobre estrangeria als centres penitenciaris", que pretén harmonitzar l'actuació en matèria d'estrangeria a les presons catalanes. La circular, que vol posar de manifest les intencions que el senyor Ramon Parés tenia ben clares des que va accedir a la Direcció General de Serveis Penitenciaris de la Generalitat de Catalunya, busca solucionar la situació de sobreocupació a les presons catalanes a través de l'expulsió de la població que no compta amb la nacionalitat. No obstant, és necessari destacar dues qüestions: que el que pretén harmonitzar ja està previst a la legislació penal, penitenciària i d'estrangeria, i que aquesta harmonització ja s'està donant, almenys des de fa dos anys, a l'administració estatal. Amb això no pretenc sostreure les responsabilitats de la Direcció General, sinó deixar clar que es tracta d'una política d'estat promoguda des de tots els sectors polítics hegemònics.

Actualment, més del 40% de les persones preses a Catalunya no compten amb la nacionalitat espanyola. La lectura oficial mediàtica i política d'aquesta sobrerepresentació de persones no nacionals a les presons és que delinqueixen més. Hi ha dos factors a tenir en compte: el racisme cultural i institucional imperant té importants efectes en els processos de selectivitat del sistema penal, promoguts principalment des dels cossos policials.

De fet, el 2010, segons un informe dels Mossos d'Esquadra, el 69,3% de les persones detingudes a Barcelona tenien origen estranger. Seria de gran utilitat poder analitzar detingudament aquests processos de selectivitat. Continua-

ment podem veure al carrer l'assetjament i persecució policial que pateixen les persones amb trets ètnics no europeus. D'altra banda, aquest mateix racisme cultural i institucional comporta que es decreti amb més facilitat la presó

preventiva a les persones estrangeres (en el 27% dels casos) que a les persones nacionals (en un 12% dels casos).

Les persones estrangeres que entren en l'espiral penal, la majoria acusades o condemnades per delictes de tràfic de drogues (especialment en el cas de les dones) o contra l'ordre socioeconòmic, tenen, cada cop més, una única sortida: l'expulsió. Això, en part, no és cap novetat, però la circular suposa una unificació de criteris. Fins ara no existia una harmonització clara i, en el cas de les dones sobretot, operaven altres vies diferents a l'expulsió.

Es tracta d'una política d'estat promoguda des de tots els sectors polítics hegemònics

Les persones estrangeres, o bé són expulsades per substitució total dictaminada per l'òrgan judicial o bé són expulsades per la substitució parcial després de la concessió del tercer grau o de les tres quartes parts de la condemna dictaminada en penes superiors als sis anys. Si no s'aconsegueix per aquesta via, perquè els jutges sentenciadors no ho consideren oportú, queda l'opció de concedir la llibertat condicional directament al país d'origen o residència, però s'ha de comptar amb l'acceptació de la persona. La circular

deixa ben clar que els programes d'intervenció han d'anar encaminats a que les persones estrangeres, sobretot aquelles que tenen menys arrelament -tot i que en molts casos és extensible a les persones arrelades- "acceptin" aquesta mesura. És evident que hi haurà casos en què s'acolliran a aquesta possibilitat si la seva projecció passa per retornar al seu lloc de residència. Però en molts altres casos, sobretot aquelles que ja vivien a Catalunya abans de ser detingudes i aquelles que han creat vincles després de la detenció, no serà escollida aquesta opció. Aquí entrarien en joc tot un sistema de xantatges per a que "acceptin" la mesura. La possibilitat de permisos penitenciaris serà restringida, com també l'accés al tercer grau, a fi de convèncer-los que aquí no hi ha sortida i que el millor seria marxar, com ja s'està fent a moltes presons de l'estat.

En el cas, malgrat tot, que hi hagi persones impossibles de "convèncer", la Direcció General ho té clar, s'avisarà la brigada d'estrangeria i, un cop concedida la llibertat perquè estan complint condemna, les esperarà una recepció de policies nacionals per endur-se-les al Centre d'Internament per a Estrangers i mirar d'expulsar-les des d'allà.

La conjunció de les polítiques penals, penitenciaris i d'estrangeria han anat generant una xarxa que pretén mostrar com a única via de sortida del sistema penal l'expulsió, instaurant una doble penalitat, en un pas més cap a la construcció de l'Europa racista.

Antonio Infante · Membre d'iniciativa Animalista
opinio@setmanaridirecta.info

La dreta i els bous

Aquest estiu, mentre bona part de la gent treballadora gaudia d'un merescut descans, i la resta continuava preocupant-se per com li afecta directament la crisi del capital en la vida diària, la dreta encapçalada pel PP i els mass media, s'ha llançat a una ofensiva ideològica per enfortir el bloc de poder.

Des de l'esquerra, sovint critiquem la grolleria de la dreta. De vegades tenim raó, d'altres no. La dreta quan vol ser fina, també sap fer-ho. El PP i CiU han deixat que siga el PSOE qui carreguen amb la feina bruta de les mesures econòmiques contra la classe

treballadora i el nostre poble, mentre ells es dedicaven a fomentar l'espanyolisme més ranci impulsant curses de bous a ciutats i pobles on feia més de 25 anys que no hi havia, finançant bous al carrer abastament, promouent recitals i concurs de caduca solera tardofranquista. I els ha funcionat, almenys en part.

Quelcom que sabem, i que solem oblidar, és que tendim a reproduir, en el pla mental, l'escala de valors culturals del grup de poder dominant. Així, veiem com molta gent s'ha deixat enlluernar per la demagogia de la dreta i ha participat en major o menor mida

L'esquerra no es pot permetre que aquesta defensa recaiga només en les organitzacions animalistes

als actes programats a pobles i ciutats rebaixant l'esperit crític. A bona part del país, molta gent, almenys sociològicament d'esquerra, s'ha llançat a participar als

bous i correbous com si li anara la vida. Davant només han estat els i les defensors dels drets dels animals i poca, molt poca gent d'esquerra.

Ara, en tornar a la normalitat de la feina o de la "sense feina", l'esquerra comença a reviscolar i cerquem la coordinació per fer front a l'enèsima reforma jurídica contra els drets de la classe treballadora. Ara convoquem actes i mobilitzacions, i cridem a la mateixa gent, que durant tot l'estiu ha estat treballada ideològicament pels *reality show* de la televisió, les gales dels "Julios Iglesias" i similars i, sobretot, la

brutalitat de moltes festes on es tortura als animals. Tanmateix, bona part de l'esquerra estàvem de vacances ideològiques.

L'esquerra en general no pot permetre's el luxe que la defensa dels drets dels animals recaiga només en les esquenes de les organitzacions i persones animalistes. Els valors ideològics que hi ha al darrere afecten globalment l'ètica d'uns i altres. Els valors de la dreta són l'explotació, l'opressió, l'espoliació i l'ús i abús de totes les espècies. Els valors de l'esquerra no poden ser altres que els de la solidaritat, la llibertat i el respecte a la vida.

Anna Sánchez · Membre del Centre Delàs d'Estudis per a la Pau de Justícia i Pau
opinio@setmanaridirecta.info

Seguretat: responsabilitat de qui?

Un govern que es postula com a responsable de la seguretat, mentre aplica fortes retallades en gairebé tots els serveis i prestacions socials, incorre, al meu entendre, en una greu contradicció. Aquesta incoherència es posa de manifest sempre i quan s'entengui per seguretat quelcom més enllà de l'àmbit militar i policial, que contempli també aspectes socioeconòmics. Aquest sembla ser el cas del govern espanyol, el qual va aprovar el passat mes de juny en Consell de Ministres l'"Estratègia Espanyola de Seguretat (EES): una responsabilitat de tots". Un document on es pretén presentar una concepció àmplia i integrada de la seguretat.

El govern espanyol diu defensar el mateix que després incompleix en l'aplicació de polítiques públiques

Elaborada sota la direcció l'exsecretari general de l'OTAN i exAlt Representant de Política Exterior de la Unió Europea, Javier Solana, l'EES es basa en una sèrie de valors i interessos vitals i estratègics, i té l'objectiu

LUCÍA PIGLIAPOCHI

d'identificar els principals riscos i amenaces per a la seguretat de l'Estat espanyol, dels seus ciutadans i ciutadanes, i dels seus habitants, ahora que esbossa les principals línies estratègiques d'acció per a fer-hi front.

El document identifica els drets fonamentals -tals com la vida, la llibertat, el benestar o el desenvolupament dels espanyols ("i les espanyoles" afegiria jo) -

com a part dels interessos vitals, mentre la preservació dels modes de vida sustentats per l'Estat del benestar forma part dels valors que conformen el marc de desenvolupament i aplicació de la pròpia estratègia. Pel que fa als riscos i amenaces, el document contempla la inseguretat econòmica i financera com una amenaça per a la seguretat i l'estabilitat, i reconeix la necessitat d'aplicar mesures per acabar

amb el frau fiscal, la corrupció o l'especulació financera. De fet, el document encara va més enllà en qualificar el propi procés de globalització com una potencial font d'inseguretat, en tant que facilita els desequilibris macroeconòmics o les crisis sistèmiques de ràpid contagi.

Així doncs, més enllà de les contradiccions que, des d'una posició crítica i pacifista, la mateixa estratègia amaga -com el fet de defensar la seguretat a través de mitjans militars i policials, o col·locar la immigració il·legal al mateix nivell que el crim organitzat o la proliferació d'armes de destrucció massiva-, el propi govern espanyol diu defensar el mateix que després incompleix en l'aplicació de polítiques públiques que debiliten un Estat del benestar, ja de per sí insuficient a l'Estat espanyol, i que accentuen les desigualtats i la pobresa, tant a nivell estatal com mundial.

És hora de reclamar al govern i a la comunitat internacional que assoleixin el ferm compromís d'aplicar unes polítiques que garanteixin el dret de totes les persones a viure lliures de temors i agressions directes, però, també, el dret d'aquestes a gaudir una vida digna, en què totes les necessitats bàsiques estiguin satisfetes. Només així seran conseqüents en presentar la seguretat com "una responsabilitat de tots".

· EN CALENT

"Anem cap a la vaga general d'universitats"

Anònim

La vaga general de les universitats públiques catalanes ha estat aprovada en assemblea conjunta del professorat i el personal d'administració i serveis de la UAB. Entrem en el quart any de la crisi. En els seu inicis, el discurs públic assenyalava la generació de coneixement com una de les bases de la transformació d'un model productiu esgotat. "Eficiència", "efectivitat" o "excel·lència" són, en aquests moments en el marc universitari, res més que sinònim de "inequitat", "precarietat" i "devaluació". En un moment crític per la nostra societat, el que hauria de ser una eina al servei de la sortida de la crisi econòmica, política, cultural i social, està esdevenint sense més en un espai per augmentar la productivitat al servei del mercat. El resultat més evident d'aquest procés

és la reducció de la seva qualitat, l'augment dels preus pels estudiants i l'expulsió del seu principal capital present i futur en termes formatius i de recerca. El pla de retallades es mantindrà, any a any, fins el 2014, sense aturar-se fins al desballestament de la universitat pública. Per "racionalitzar" aquest pla hem constituït una Comissió de Governança Universitària. En un marc com aquest, la crida a una Assemblea General d'Universitats de Catalunya cerca l'articulació d'una resposta de tota la comunitat universitària davant d'uns esdeveniments on no està sols en joc el destí de la pròpia institució, i els valors que la sustenten, sinó el destí d'una universitat que sigui una eina per a la millora de la vida dels molts i no dels pocs.

· CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Retallades al Parlament

Marta Carrera Plans, Barcelona

El parlament espanyol, de 350 escons (que venen a ser llocs de treball, en definitiva), va ser ocupat totalment amb una abstenció de 24,7% després de les últimes eleccions. Entenc que hi ha la possibilitat teòrica que prop d'un 25% de senyors diputats seguin a llocs sense la seguretat de saber què volen els electors als que representen. En la situació actual de dèficit pressupostari, i per incorporar la mentalitat econòmica moderna de la direcció per objectius i/o full de ruta, proposo el següent: retallar, suprimir temporalment els escons que correspondran a la proporció de l'abstenció en la propera legislatura. Si es produeix una abstenció similar a la de les últimes eleccions, d'un 25%, serien uns 80 llocs. Aquesta mesura podria incentivar la tasca política dels nostres representants a fi d'assolir una major participació ciutadana en la política. Així, en les properes eleccions podria reduir-se el nombre d'escons retallats en cas d'augment dels índex de votants. La llàstima per als catalans i d'altres, és que haurem d'esperar quatre anys per aplicar la mesura al nostre Parlament però l'experiència estatal sempre ens pot servir de model i aplicar-la amb efecte retroactiu.

Un món ple de tresors

Jordi Oriola e Folch, Barcelona

La immigració, a banda d'enriquir-nos econòmicament, també ens beneficia socialment. És difícil de copsar perquè aquesta diversitat cultural també posa dificultats per a l'adaptació d'uns i altres, i demana un esforç suplementari per permetre la cohabitació de realitats, conductes, valors i visions diferents a les nostres de tota la vida. Però aquí rau precisament l'aportació cabdal dels nousvinguts: la cultura catalana, que és dinàmica com totes, està rebent gran quantitat d'inputs de gent d'arreu, per tant, està esdevenint una cultura cosmopolita, moderna i oberta al món. Us posaré un exemple perquè m'entengueu i per no encallar-nos en la resistència inconscient que practiquem els catalans per afany de supervivència, ja que, en no disposar d'un estat-nació propi que ens protegeixi, sentim por que la nostra cultura matriu s'afebleixi i acabi desapareixent. Un cop que visita Xile, l'amic que m'acollia em va dir que els seus amics s'alegrarien de conèixer algú estranger perquè, per la situació geogràfica del país, amb tot el continent de l'altra banda dels Andes, poca gent els visitava! I llavors vaig preguntar-me com seriem si Barcelona i Catalunya no atragués gent de tot el món i només estigués habitada per catalans. També estaria bé, però seria molt menys dinàmic. Molts indrets viuen així, passant desapercebuts, mentre que altres llocs reben moltes visites i interès, i llavors ens queixem per excés, però no arribem a ser conscients del que reben i del trampolí que tenim a disposició. I ja que això és i serà així, siguem-ne conscients i gaudim-ne! Augmentant les relacions interculturals amb els nousvinguts no esdevindrem una cultura més feble sinó, tot el contrari, una cultura més segura de si mateixa en diàleg amb el món!

. EDITORIAL

Les ràtzies i la carta

Les darreres 48 hores, vuit persones han estat detingudes en la primera onada de la ràtzia contra el 15-M a Catalunya; Mustapha El Marrakchi ha mort a l'Hospital Sant Joan de Déu Manresa, on va ser traslladat després de ser detingut pels Mossos, i l'Audiència Nacional espanyola s'ha endut segrestat el raper lleidatà Pablo Hasél. Tot els casos incorporen el deix del llenguatge pervers d'una impunitat superba i prepotent. Anunciar públicament, a bombo i platerets, que seran 22 detencions per lliurar només una citació judicial; gestionar-les amb un degoteig lent i opac a través d'agents de paisà encaputxats d'icònic antiterrorisme, i mentir obertament dient que només compleixen ordres respon a una estratègia perfectament planificada. L'Audiència espanyola només va

ordenar que es lliuressin 22 requeriments judicials. Però Interior va triar detenir la gent per ampliar la base de dades biomètriques, actualitzar les fitxes policials -legals i il·legals- i provar de tornar a fer els deures. La resta és propaganda. Perquè allò que no ha dit cap mitjà és que la resolució del tribunal d'excepció determina que les proves aportades pels Mossos són insuficients i no concloents. Així doncs, hem tornat a assistir a la nova modalitat de detenció-citació amb tuf de ràtzia, a una altra mort sota custòdia policial i a un nou atemptat frontal a la llibertat d'expressió. I encara ens falta una carta: la que anunciï la dimissió de Felip Puig. El bomber piròman expert a apagar focs amb benzina: aquell que, en nom de l'eficàcia repressiva promesa, només té el recurs d'ordre muntatges.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

És hora de tornar

Arnau Galí i Montiel
directa@setmanaridirecta.info

Per diferents circumstàncies, he tornat a l'ateneu. El de Caldes es diu Centre Democràtic i Progressista, però el nom és igual.

Fa anys, molts anys ja, els obrers i les treballadores van necessitar trobar-se sota cobert i fora d'hores de feina per instruir-se, per vincular-se com a col·lectiu, per tenir cura de la seva salut. Sense l'emparedat d'un Estat que els proporcionés l'educació o una sanitat pública, van somiar a través del que els ensenyava un tal Clavé, van aprendre el que deia un tal Bakunin o van fer passos endavant amb la creació de cooperatives de treball. I tot això ho van fer sota el paraigua del que en van dir *ateneus*.

El diner fa anys que ja no té fronteres. L'economia posa impediments a les persones a l'hora de travessar fronteres, sempre que no serveixin per quelcom al país receptor. L'única funció de l'Estat, fins ara, era vetllar pel benestar dels conciutadans que s'hi aixoplugaven.

En moments de retallades múltiples en totes direccions i d'empobriment generalitzat de tots els serveis que l'Estat ens ofereix i durant el transcurs d'una conversa amb un company que fins ara no tenia cap afinitat ideològica coneguda, ho vaig veure clar. És hora de tornar. Cal tornar a omplir els ateneus, els casals, els centres socials autogestionats, okupats... cal tornar a trobar-nos amb els i les treballadores que,

potser d'una altra manera, segueixen omplint les fàbriques, les escoles, els CAP, els tallers... Perquè hi som, mai no hem deixat de ser-hi, malgrat el fals miratge amb què ens ha obsequiat el món capitalista durant algunes dècades. És evident que ens costarà: igual que ens ha donat tele i ordinador a totes, ens ha pres -a vegades!- la capacitat d'entendre'ns. Però és el moment de tancar files i, com a éssers socials que som, trobar fórmules alternatives a les imposades. Que l'Estat no ens doni sanitat? Grups d'autogestió de la salut. Que l'educació que ens ofereix és cada vegada més pobre? Escoles lliures, que d'això en sabem un munt. Que no vol saber res de nosaltres? Nosaltres encara menys d'ell!

. COM S'HA FET

Bé, doncs ja la tenim. Què tal? Què us sembla? Està xula, eh!? Per qui no ho sàpiga encara -si és que hi ha algú- tenim nova web: www.setmanaridirecta.info. Estem molt contents dels resultats que ha donat només els dos primers dies. Però les males notícies que vam rebre el dilluns des de Barcelona i des de Manresa van passar per damunt d'aquesta alegria. En tot cas, dir que tenim un nou correu: video@setmanaridirecta.info, on podeu escriure per qüestions relacionades amb els vídeos que surten a la web.

D'altra banda, volíem tornar a donar les gràcies molt sincerament al Jon: per tota la feina que ha fet durant molts mesos i desinteressadament amb la programació de la web. Sense tu, això hagués estat impossible. Malgrat tot, esperem que n'estiguis tan orgullós com nosaltres.

Finalment, aquí teniu la revista en paper, on continuem i ampliem la nostra tasca de publicar articles d'anàlisi, investigació, opinió, etc. Des d'avui mateix, reorientem l'actualitat immediata a la web i aprofundim els temes al paper, cada dimecres al vostre ateneu, casal, CSO, quiosc, llibreria o bar més propers.

. FE D'ERRADES

- L'autoria de la Indirecta de la setmana passada, a la contraportada, és Jordi de Miquel Capell i no Oriol Andrés

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

SERGI SOLANS

VA NÈIXER UNA IDEA PRECIOSA, PERÒ ELLA NO ERA CONSCIENT DEL PATIMENT QUE L'HAVIA ENGENDRAT.

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLIÇÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.
- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonComercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - edicio@setmanaridirecta.info - video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info - il·lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Marc Torras Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor **CORRECCIÓ:** Laia Bragulat **EDICIÓ:** Xavi Martí **COMPAGINACIÓ:** Roger Costa Puyal **PUBLICITAT:** Tània Miró **DIFUSIÓ:** Blai Lindström **DISTRIBUCIÓ:** Lèlia Becana **SUBSCRIPCIONS:** Lèlia Becana **ADMINISTRACIÓ:** Jordi Raymond i Estel Barbé

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 4

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespoment@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

El paratge de Peguera es troba en perill | PÀG. 10

Lluita contra el transvasament de l'Ebre | PÀG. 11

Eviten desnonaments a Barcelona | PÀG. 12

Les Llars Mundet es troben en perill | PÀG. 12

ESTAT ESPANYOL · LES DEFENSORES DELS DRETS DE LES MENORS PROTESTEN PEL FINANÇAMENT ATORGAT A O'BELEN

Triodos ofereix un préstec a una fundació acusada de maltractament de menors

Aquesta banca ètica ha finançat diverses iniciatives de l'entitat, com la Casa Joven de Madrid, un centre que ha estat objectiu de denúncies per part de menors i de treballadores

Marta Pérez Fargas
redaccio@setmanaridirecta.info

O'Belén és una fundació que gestiona centres terapèutics i de protecció de menors a diferents punts de l'Estat espanyol des dels anys 90. El 2006, es van començar a conèixer diferents testimonis de treballadores i extreballadores de centres gestionats per O'Belén que denunciaven les condicions en què tenien la mainada i els maltractaments als quals estava sotmesa. Anys més tard, un informe del defensor del poble elaborat el 2009 va deixar en entredit el servei social dels centres gestionats per aquesta fundació. El text qualificava les sales d'aïllament de "me-

Un informe del defensor del poble qualifica les sales d'aïllament d'O'Belén de "medievals"

dievals", mostrava casos de violència física cap a les menors i feia públics nou intents de suïcidi i fins i tot tres casos de mort. A més, el desembre d'aquell mateix any, Amnistia Internacional va posar sobre la taula la violació dels drets humans de nens i nenes en centres terapèutics, entre els quals hi havia alguns dels centres gestionats per O'Belén. L'informe, anomenat *Si vuelvo, ¡me mato!*, denunciava l'aïllament, els càstigs i la medicació forçada.

L'acció denuncia al carrer el finançament que va oferir Triodos Bank a la fundació O'Belén

La transparència que fa famosa la banca ètica ha permès que coneguem el finançament en forma de préstec que manté Triodos Bank amb la fundació i que ha generat la polèmica. A la seva mateixa web, podem veure que Triodos ha finançat diverses iniciatives de la fundació com la Casa Joven de Madrid, un centre que ha estat objectiu de diverses denúncies per part de les mateixes menors i de treballadores. Des del col·lectiu No a O'Belén, que ha endegat una campanya social, es demana la renúncia per part de Triodos de finançar l'entitat privada per complir l'esperit ètic i el criteri social que caracte-

lbercaja, després de conèixer informes i denúncies, ha retirat el seu suport a la fundació

ritza la banca ètica. Aquesta és una acció que ja ha emprès Ibercaja, banc que també participava en el seu finançament i que, després de conèixer aquests informes i denúncies, va retirar el seu suport a la fundació.

El col·lectiu demana que es faci pressió per desemmascarar els casos de maltractaments d'una fundació que, afirmen, "fa negoci d'un servei social i primari com la salut de les persones menors". L'objectiu de la campanya, com bé asseguren als seus comunicats, no és en cap cas desprestigiar el banc, sinó que "és una demanda perquè s'emprenguin les accions necessàries per desvincular-se de la fundació".

Per la seva banda, Triodos Bank ha respost les acusacions amb un comunicat, on deixa ben clar que el préstec atorgat a la fundació O'Belén respon al seu compromís amb

el desenvolupament del sector social i sense ànim de lucre. Tot i que afirmen que l'operació financera va ser "anterior a la polèmica generada arran dels informes del defensor del poble i d'Amnistia Internacional", asseguren que no els consta que hi hagi "cap sentència ferma ni cap resolució sancionadora que acusin la fundació de forma legal". Per tant, responen a la demanda dels col·lectius que acompanyen la reivindicació, diuen que no tenen "cap fonament legal o judicial" per fer una resolució anticipada del préstec. Això, segons les seves paraules, posaria en risc l'entitat i els fons de la clientela que ha confiat en la banca. De totes maneres, des de Triodos Bank, es comprometen a continuar indagant i a oferir tota la informació de què disposin.

50 persones es reuneixen davant la seu de Triodos Bank per reclamar una resposta contundent

En aquest context polèmic, el dijous 29 de setembre, una cinquantena de persones es va reunir davant la seu de Triodos Bank a Barcelona per reclamar una resposta contundent de la banca i per animar les seves clientes a treure els diners en cas que l'entitat es negui a rectificar. Les concentracions també es van fer sentir a altres punts de l'Estat, com Saragossa i Madrid.

, així està el pati

PAÏSOS CATALANS · ELS MOVIMENTS SOCIALS COMENCEN A PREPARAR LA JORNADA DE MOBILITZACIONS MUNDIALS DEL 15 D'OCTUBRE

Les indignades i l'empitjorament de la situació social i econòmica

Nico Lupo Sonnabend
redaccio@setmanaridirecta.info

El moviment de les indignades i les lluites socials comencen un nou curs que ha de ser crucial per la seva evolució. La *tardor calenta*, sobrenom amb què els moviments socials han designat aquest trimestre fins el període nadalenc, prendrà el pols a la situació sociopolítica del marc actual. Les retallades continuaran, tant al País Valencià com a les Illes Balears i Catalunya i també en els marcs estatal i europeu. A més, sembla ser que, als Estats Units, pren força un moviment d'indignació contra els excessos de tot el que envolta Wall Street i la política pro-financera que està aplicant el govern d'Obama.

A escala local, sembla que la convergència de les diferents lluites serà crucial per l'èxit o el fracàs del moviment d'indignació, que traspasa les fronteres de les places que van ser ocupades i arriba a la gran part de la població. Les polítiques de retallades constants que s'estan aplicant a tots els àmbits i nivells auguren la pervivència de les mobilitzacions, però tot apunta que la convergència de les diferents lluites podria portar el moviment a nivells desconeguts fins ara. El caldo de cultiu està sembrat a molts dels països occidentals i sembla que una espurna en una ciutat podria expandir-lo a escala mundial. Segons les darreres dades, tot apunta que el conjunt de l'Estat entrarà en recessió de cara el 2012 i que l'any que ve pot ser encara més dur que el present.

Ara per ara, el sector sociosanitari és qui se situa al capdavant de les lluites socials

Ara per ara, el sector sociosanitari és qui se situa al capdavant de les lluites socials. L'assemblea general de les indignades del dissabte 1 d'octubre així ho va reafirmar. A la plaça de Catalunya, les intervencions més aclamades van ser les de la gent que està ocupant diferents centres d'atenció primària. Dos d'ells van explicar que porten més de dos mesos ocupant el CAP del seu poble per poder atendre les pacients almenys una tarda cada

El moviment 15M torna a la plaça Catalunya de Barcelona per celebrar una assemblea que va presentar força participació

setmana. Aquest era el cas d'un home provinent d'Olesa de Montserrat que rondava la quarantena, o el d'un jove veí de Badia del Vallès, que explicava el suport veïnal que rebien constantment. O un metge de Terrassa, que assegurava que no sabien si tindrien CAP després del dia 31 de desembre, "segons les paraules del director general de Mútua de Terrassa".

Jornada mundial de mobilitzacions

El *Global Revolution Day* que se celebrarà el proper dia 15 d'octubre és la mobilització organitzada pel moviment d'indignades més important que hi ha prevista a curt termini. Aquesta jornada d'accions arreu del món es va convocar el mes de maig i està tenint molt de ressò als Estats Units arran de les detencions a Nova York. A Catalunya, les assemblees de pobles i ciutats estan preparant diverses accions per aquell dia, però el punt culminant serà la manifestació que recorrerà els carrers de la capital catalana a partir de les 7 de la tarda sota el lema *De la indignació a l'acció: les nostres vides o els seus beneficis*.

Durant l'assemblea, un sector s'encarregava de difondre centenars de fulletons, adhesius i car-

tells a tothom que volgués ajudar. Ivan forma part de la comissió de comunicació i creu que "no és tan important el nombre de cartells que donem, sinó que cadascú n'imprimeixi cinc o sis i els enganxi a casa, al balcó o els doni al seu amic". "Aquesta jornada és molt important i no podem fracassar", assegura, convençut que el proper 15 d'octubre marcarà molt el camí. I afegeix: "Haurà de ser una manifestació multitudinària".

El moviment contra els desnonaments ja ha evitat que més de 80 famílies es quedessin sense casa

De mica en mica, després del parèntesi estival que ho atura gairebé tot, les diferents assemblees de barri, de treballadores i de diversos àmbits comencen a reorganitzar-se arreu del territori. L'assemblea de València ha organitzat una reunió a favor del sistema cooperatiu que servirà per discutir les possibilitats de canvi en el sistema

econòmic. A Mallorca, la Universitat Lliure que desenvolupa les seves activitats al CSOA Sa Foneta continua amb el seu calendari i organitza diferents debats, tallers o activitats més lúdiques, com un cinefòrum.

Un altre dels moviments que es nodreix activament de persones *indignades* i de gent que va estar a la plaça de Catalunya és el moviment en contra dels desnonaments, que ja ha evitat que més de 80 famílies es quedessin sense casa pel fet de viure una situació econòmica crítica i l'existència d'unes lleis que no posen fre als interessos de les entitats financeres. La majoria d'aquests "èxits", com expliquen les manifestants que es concentren davant del portal on viu la persona que serà desnonada, s'han assolit a Catalunya.

Un altre dels cavalls de batalla serà l'educació, un sector que es troba en situació crítica a Madrid, on la presidenta de la comunitat, Esperanza Aguirre, ha creat una confrontació directa amb el sector a l'estil Thatcher. El sector privat tampoc no s'escapa de la crisi. Moltes treballadores accepten constantment rebaixes de sou i allargar la seva jornada laboral per no perdre la feina, però sembla que la caliguda és indefugible. L'enfonsa-

ment de Grècia està essent lent i progressiu, però la suspensió de pagaments és imminent. La compra de deute públic i privat per part dels grans bancs francesos i alemanys i altres raons que semblen incomprensibles per la majoria de la població, com ara la prima de risc o el sistema d'especulació a través de les borses, arrossegarien els estats a una situació pitjor que l'actual.

La crisi s'està allargant molt i no hi ha cap indicador -per petit que sigui- que doni indicis d'una lleugera millora

La situació social encara a guanta, tot i que ningú no sap durant quant de temps. La llarga durada de la crisi i el malestar de la població amb les decisions preses des de les elits polítiques i econòmiques semblen portar a una situació inevitable, sobretot perquè no hi ha cap indicador -per petit que sigui- que doni indicis d'una lleugera millora.

ROBERT BONET

, així està el pati

CATALUNYA · L'AUDIÈNCIA NACIONAL NO HA ORDENAT CAP ARREST ENTRE LES 22 PERSONES IDENTIFICADES PELS FETS DEL PARLAMENT

Els Mossos han efectuat detencions per ampliar les fitxes fisiomètriques

Jesús Rodríguez i Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

Fonts jurídiques consultades per aquest setmanari han pogut confirmar que el jutge de l'Audiència Nacional mai va ordenar cap detenció entre les 22 persones identificades pels Mossos arran de la investigació de la protesta a les portes del parc de la Ciutadella el 15 de juny passat. Així consta a l'expedient del cas. L'Audiència Nacional s'ha limitat a imputar 22 persones del moviment 15-M de Catalunya que, presumptivament, haurien comès un delictes contra les institucions de l'Estat,

La policia catalana ha detingut diverses persones quan sortien del seu domicili o del seu lloc de treball

contemplant a l'article 498 del Codi Penal espanyol amb penes d'entre tres i cinc anys de presó. Tot i així, el 3 d'octubre al matí, els Mossos van detenir tres persones quan sortien del seu domicili o del lloc de treball. Una quarta persona de Sant Andreu de Palomar va ser detinguda el mateix dia a la tarda a la rambla del Raval de Barcelona

Moment de la concentració de rebuig a les detencions a plaça Catalunya

quan anava a treballar. La cinquena detenció va arribar l'endemà. Una noia va ser traslladada fins a la comissaria amb l'objectiu de fer-li una fitxa policial i fotos; després va quedar en llibertat i va

ser citada per anar a declarar a Madrid. Fins a mitja tarda, es van produir dues detencions més, que van fer créixer la xifra global de detingudes fins a set. Fonts del Departament d'Interior asseguren

que havien pactat fer les detencions sense un trasllat posterior a Madrid, ja que el conseller d'Interior no volia que la Guàrdia Civil fes els trasllats fins a la capital de l'Estat. L'accés a l'expedient con-

firma que les ordres de detenció i aquest suposat pacte són una informació falsejada pel Departament d'Interior. Segons fonts del departament de Felip Puig, la resta de persones seran detingudes els propers dies per ser fitxades, fotografiades i donar-los la citació.

1.800 persones a la manifestació de Barcelona

El 3 d'octubre a les 7 de la tarda, centenars de persones es van aplegar a la plaça de Catalunya de Barcelona i van marxar en manifestació per la Rambla darrere d'una pancarta on es podia llegir: "Si ens toquen a una, ens toquen a totes". Es van fer pintades a la façana del luxós teatre del Liceu. Al carrer Ferran, les manifestants ja arribaven a 1.800. Finalment, es va convocar una assemblea davant del Palau de la Generalitat, que a aquella hora ja estava custodiat per efectius de Mossos i una barrera de tanques. En aquesta assemblea, es va decidir convocar una nova manifestació el dijous 6 d'octubre a les 7 de la tarda a la plaça de Catalunya, coincidint amb el dia en què les persones imputades haurien de declarar a l'Audiència Nacional. A Madrid, també hi haurà una protesta organitzada pel moviment 15-M de la ciutat. El dilluns 3 d'octubre a la tarda, també es va fer una concentració solidària a la ciutat de Girona, que va aplegar una cinquantena de persones.

BARCELONA · HO DENUNCIEN LES USUÀRIES DEL CENTRE DE DIA SPOTT

La Diputació de Barcelona ubica càmeres de videovigilància il·legals a lavabos públics

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Les persones usuàries del centre SPOTT de l'Àrea de Benestar Social de la Diputació de Barcelona ubicat al carrer Sant Honorat número 5 de Barcelona fa dies que no poden fer les seves necessitats amb intimitat. Tots els seus moviments mentre són al lavabo són vigilats a través d'unes càmeres que han estat instal·lades sobre la tassa del vàter. En el cas del lavabo de dones, la càmera enfoca la part frontal de la tassa i, per tant, enregistra completament els genitals femenins de qui n'estigui fent ús. Al lavabo d'homes, la ubicació és zenital, just sobre la tassa i, en conseqüència, també enregistra la part davantera nua. Segons han explicat algunes de les usuàries a la DIRECTA, "les

càmeres estan enregistrent permanentment, tenen un pilot verd encès i penso que el cablejat arriba fins a una sala on hi ha personal d'una empresa de seguretat". També s'han queixat del tracte que reben les persones sense recursos, sense sostre i drogodependents en aquests centres, on se les tracta "més com a objectes sense drets que com a persones". A més, afirmen que "si això passés en qualsevol altra dependència pública, s'organitzaria un gran escàndol, però com que només són pobres i drogodependents, ningú no diu res".

Finançat per la diputació

Aquest centre de dia finançat i dirigit per la Diputació de Barcelona és conegut amb el nom de Calor i cafè i forma part d'un programa de suport a les persones amb drogo-

dependències que pateixen un grau molt cronificat de pobresa, segons expliquen a un dossier del propi organisme titulat *Drocuements* i editat per l'Àrea de Serveis Socials de la Gerència de Centres d'Atenció Social.

Il·legal i probablement delictiu

Totes les persones juristes consultades per aquest mitjà en relació a la instal·lació de càmeres de videovigilància a lavabos públics són unànimes amb el diagnòstic: l'actuació és clarament contrària a la llei i, probablement, delictiva. La comissió de seguiment de la videovigilància del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) ha d'autoritzar la ubicació exacta i les raons que porten a la instal·lació de qualsevol càmera que enfocui espais públics, ja siguin al carrer o

Càmara de vídeo que han posat als lavabos

dins de locals de titularitat de l'administració. En el cas dels lavabos, la legislació ni tan sols en parla -per inversemblant- i, en la resta de casos, han d'anar acompanyades de cartells ben visibles que ho anunciïn, segons detalla l'advocat Jaume Asens, de la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona del Col·legi d'Advo-

cats de Barcelona. El professor de Dret Constitucional de la Universitat de Barcelona Gerardo Pisarello alerta que "l'article 197 del Codi Penal tipifica com a delictes contra la intimitat actuacions com aquesta, ja que, òbviament, es fan sense el consentiment de la persona enregistrada pels dispositius".

DIRECTA

, així està el pati

BERGUEDÀ • ES VOL CONSTRUIR UN HOTEL DE CINC ESTRELLES, APARTAMENTS, UN 'SPA' I UNA CAFETERIA

El paratge de Peguera es troba amenaçat per un projecte residencial elitista

Jordi Vall
redaccio@setmanaridirecta.inifo

El paratge de Peguera, al municipi berguedà de Fígols, es troba amenaçat per un projecte residencial elitista. Situat en un altiplà a 1.700 metres d'alçada, el vell poble de Peguera, tradicionalment, vivia de l'artesania i les pràctiques agrícoles i ramaderes, abans de convertir-se en una colònia industrial dels jaciments de carbó berguedà a principis del segle passat. Llavors, els latifundis de Peguera van ser venuts pels senyors feudals de Peguera als Olano, amos de Carbones de Berga S.A. i convertits en comptes de Fígols per la gràcia d'Alfons XIII. En una casa situada prop de Peguera, hi va néixer el conegut maqui llibertari Ramon Vila *Caracremada*, que va viure de prop *els fets de Fígols* de 1932, en què una revolta obrera a l'Alt del Llobregat va desembocar en la històrica proclamació del comunisme llibertari en aquest municipi. L'exèrcit va esclafar aquella revolta, com un presagi del que succeiria anys més tard al nostre país. La crisi de la mineria va aprofundir el procés de despoblament rural a la zona i, avui, Peguera és un poble abandonat amb les cases en runa i s'ha convertit en un paratge que interpel·la les excursionistes que s'hi acosten per la seva bellesa natural i per la seva memòria.

Un dels membres de la família que governa els Emirats Àrabs Units és qui ha comprat les 1.800 hectàrees de terres

L'any 2003, els hereus dels comptes de Fígols van vendre les 1.800 hectàrees a Butti Bin Maktoum Bin Juma al-Maktoum -membre de la família que governa els Emirats Àrabs Units des de 1830- per 3,6 milions d'euros a través de la societat Serchs SA. El 2009, es va aprovar el nou POUM del municipi de Fígols, que posava els fonaments per convertir les cases i les terres de Peguera en un complex residencial elitista. Enguany, la comissió d'urbanisme de la Catalunya central ha aprovat, amb una sèrie de prescripcions, el Pla especial urbanístic de Peguera. Així doncs, el projecte de l'empresa Peguera Building Development, amb seu social a Manresa, només espera la resolució defini-

Una senyal de trànsit denuncia la intenció de fer un complex residencial

Cases de l'antic poble de Peguera.

tiva. El projecte preveu la construcció d'un hotel de cinc estrelles a l'antiga cantina del poble, amb un pàrquing soterrat per a un centenar de cotxes i piscina inclosa; la "rehabilitació" de les antigues cases de Peguera, amb una ampliació d'entre el 5 i el 70% de la seva superfície per al desenvolupament d'apartaments turístics; la construcció d'un *spa*, una cafeteria, un centre d'observació del cel i una nova edificació que se cediria al municipi de Fígols per fer-hi un centre d'interpretació. Als prats de l'altiplà de Peguera situats entre els PEIN (Pla d'Espais d'Interès Natural) Serra d'Ensjia-Rasos de

Peguera, s'hi destinaria una superfície molt important per a "activitats esportives", entre les quals es compten la pràctica de l'hípica, el tir amb arc i pistes de tennis i les seves edificacions associades. També associades al complex, hi ha tota una sèrie d'infraestructures "necessàries" per al seu desenvolupament, entre elles, un heliport, plantes de generació d'energia, dipòsits i depuradores d'aigües, vials i un repetidor de telecomunicacions al roc de Peguera.

El projecte ha estat presentat com una solució per a la rehabilitació i la vitalització del vell poble de Peguera i per afavorir la dinamització

econòmica i turística de l'entorn per part dels promotors, fet que ha gaudit de la complicitat de la institució municipal i algunes de les seves habitants. El mes d'agost passat, es va celebrar la festa major de Peguera, on cada any s'acosten l'antic veïnat i amants del poble. Algunes de les persones assistents, hi van penjar una pancarta que reclamava: "Volem inversions al Berguedà, hi volem viure i treballar".

Alhora, l'organització a través de les xarxes socials va començar a difondre i qüestionar el projecte. Un compte de Facebook anomenat *Salvem Peguera* va sumar força adhe-

sions durant l'estiu i va convocar una assemblea popular al mateix poble. Dies abans de l'assemblea i de manera estranya, es va difondre la desconvocatòria d'aquella reunió a través dels mitjans locals. No obstant això, algunes persones es van trobar a Peguera per tirar endavant la campanya.

La realitat és que la magnitud del projecte és desconeguda per la majoria de la població berguedana, si bé molts amants de la muntanya i l'excursionisme rebutgen la destrucció d'un paratge tan insòlit. Paradoxalment, el representant de Peguera Building Inversions és el manresà Vicenç Muñoz, que és membre de la junta directiva del Centre Excursionista Montserrat com a delegat de patrimoni i del Xalet Refugi Rasos de Peguera, que és propietat del centre excursionista. Vicenç Muñoz, que es va presentar a les darreres eleccions municipals sota les sigles de SI, va afirmar a Ràdio Berga que "el principal interès de la iniciativa és conservar l'entorn paisatgístic". El xeic al-Maktoum va conèixer Peguera a través de la seva relació amb Harald Kuspert, propietari d'un centre de cria de falcons a la seva finca de Canalda, al municipi d'Odèn (Solsonès). D'altra banda, la compra-venda de la finca es va fer a través del promotor berguedà Pep Graus, amo de la immobiliària Pirineu 2000 i actual gestor de la concessió municipal de l'hotel Berga Park a la societat InbergaTur SL. Aquesta societat està formada per un *lobby* d'empresariats del Berguedà, en litigi amb l'Ajunta-

La realitat és que la magnitud del projecte és desconeguda per la majoria de la població berguedana

ment de Berga per incompliments en la concessió esmentada. Al mur de la pàgina de Facebook de Butti Bin Maktoum Bin Juma al-Maktoum, s'hi poden llegir missatges de berguedanes que s'oposen al projecte.

La Plataforma Salvem Peguera, a través del seu bloc www.salvempeguera.blogspot.com, ha fet públic un comunicat d'oposició al projecte on difon els seus arguments i té previst continuar reunint-se per fer actes públics de rebuig al projecte.

, així està el pati

CATALUNYA · CIU I PP EVITEN QUE EL PARLAMENT REBUTGI "TOTS" ELS TRANSVASAMENTS DE L'EBRE

Les Terres de l'Ebre es preparen per fer front a una nova onada de transvasaments

Andreu Curto Baiges

terresebre@setmanaridirecta.info

Prop de 400 persones van participar, el dissabte 1 d'octubre, a l'acte informatiu organitzat per la Plataforma en Defensa de l'Ebre sota el títol *Ara el volen a Castelló, no al transvasament*. El motiu de la convocatòria era la sentència del Tribunal Suprem (TS), que obliga el govern espanyol a pronunciar-se sobre la petició de 90hm³ d'aigua de l'Ebre que va fer la Diputació de Castelló l'any 2005. El portaveu de la PDE, Manolo Tomàs, va explicar que la sentència del TS i la demanada d'aigua de Castelló han posat damunt la taula "el que ningú no s'atreveix a dir: que el transvasament no s'ha aturat mai". Per Tomàs, la Diputació de Castelló simplement planteja que "si l'aigua de l'Ebre se'n va a Barcelona a través del canal Segarra-Garrigues, per què no pot anar cap a Castelló a través del canal Xerta-Sènia?".

Tomàs també va criticar dura-

Durant l'acte informatiu de la PDE es va fer palesa la desconfiança que hi ha vers els polítics de les Terres de l'Ebre

ment el fet que, en un moment en què s'estan retallant salaris, llocs de treball i serveis socials, "el canal Xerta-Sènia i el canal Segarra-Garrigues s'enduguen el 25% i el 56% dels pressupostos de la Generalitat a les Terres de l'Ebre i la demarcació de Lleida respectivament". Tomàs va dir que "s'està fent el transvasament de l'Ebre que no van aconseguir fer l'any 2000" a través d'aquests suposats canals de regadiu que, de moment, no tenen ni usuaris demandants ni plans de regadiu.

En la mateixa línia, el portaveu de la Unió de Pagesos, Joan Monteso, va afirmar que "un cop construït el Xerta-Sènia, davant la impossibilitat dels pagesos de pagar el preu de l'aigua, algú proposarà fer servir el canal per portar l'aigua a València per fer-lo rendible".

Durant el torn obert de paraules, diverses persones van apuntar que l'única possibilitat que hi ha d'aturar aquest projecte és a través de la mobilització social. També es

Acte de la PDE celebrat el dissabte 1 d'octubre

Activitat reivindicativa organitzada al riu Ebre l'estiu de 2010

> Una obsessió malaltissa

Es projectes de grans obres per transvasar l'aigua de l'Ebre cap al nord de Catalunya i el País Valencià han estat una constant durant els últims 50 anys. Governos de tots els signes i colors polítics n'han estat els impulsors.

L'any 1974 es projecten el *Canal Francisco Franco* per portar l'aigua al nord del País Valencià i l'*Acueducto Ebro-Pirineo Oriental* per connectar l'Ebre amb les conques internes de Catalunya que arriben fins a l'Àrea Metropolitana de Barcelona. La mort del dictador esvaeix els plans hidràulics.

A principis dels 80, s'aprova el *minitransvasament*, la transferència d'aigua de l'Ebre al Camp de Tarragona. L'aigua no arriba a Tarragona fins l'any 1989 i serveix per posar en marxa la indústria petroquímica i per abastir els complexos turístics i urbanístics que es van desenvolupant al llarg dels anys.

El mateix any que l'aigua arriba al Camp de Tarragona, la Generalitat de Catalunya fa una petició d'aigua de l'Ebre. Gràcies a les primeres mobilitzacions massives en defensa del riu, s'atura el projecte.

L'any 1993, el ministre Borrell (PSOE) presenta el seu projecte d'interconnexió de les conques hidrogràfiques de l'Estat espanyol. Aquest pla preveu el traspàs de 1.855hm³ de l'Ebre a Barcelona i València. Els errors i retards del projecte, sumats a la pèrdua del poder per part del PSOE l'any 1996, aparquen el projecte.

L'any 1994, sota l'excusa d'una *situació d'emergència*, es transporten diversos vaixells amb aigua de l'Ebre fins a Mallorca.

El setembre de l'any 2000, el govern d'Aznar (PP) torna a traure

va fer palesa l'absoluta desconfiança que hi ha vers tota la classe política de les Terres de l'Ebre i els seus partits polítics.

Reaccions polítiques

Els ajuntaments de Tortosa, Amposta, Sant Carles de la Ràpita i Flix, així com el Consell Comarcal del Baix Ebre, ja han aprovat mocions de rebuig al transvasament basant-se en aspectes mediambientals.

Des de CiU es diu que el govern català farà una declaració "contudent" contra el transvasament

Per contra, el divendres 29 de setembre, el Parlament de Catalunya va rebutjar -amb els vots contraris de CiU i PP- dos mocions en defensa de l'Ebre. Un dels textos instava el govern de l'Estat a "presentar el redactat definitiu el nou Pla Hidrològic de la Conca de l'Ebre" i a definir un cabal mediambiental mínim per al tram final del riu. L'altra resolució feia referència a l'oposició a qualsevol transvasament de l'Ebre.

Una parlamentària de les Terres de l'Ebre per CiU, Meritxell Roige, ha assegurat que el govern de la Generalitat farà una declaració "contudent" contra el transvasament cap a Castelló. La PDE ja ha anunciat que, si no hi ha un posicionament clar contra el transvasament per part del govern espanyol i la Generalitat de Catalunya, proposarà noves mobilitzacions i actes de carrer.

del calaix les grans obres transvasadores. Una vegada més, proposa extreure 1.050hm³ de l'Ebre per portar-los a Barcelona, València, Múrcia i Almeria. Les grans mobilitzacions socials, que s'allarguen durant quatre anys, frenen el projecte.

Just després de les eleccions espanyoles de l'any 2008 i sota el pretext de la *sequera*, el govern del tripartit demana el perllongament del *minitransvasament* de Tarragona fins a Barcelona. L'oposició social, lligada a les fortes pluges, paralitzen la proposta just abans de començar les obres.

, així està el pati

MANRESA · REPRESSIÓ

Mor el jove que va quedar en coma després de ser detingut

Meritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

Mustapha El Marrakchi va morir la matinada del dilluns 3 d'octubre, després d'haver estat més d'un mes en coma. Els pronòstics mèdics ja indicaven les poques probabilitats que hi havia que el jove sobrevisqués i, els últims dies, El Marrakchi va ser desconnectat de la respiració assistida.

Tal com ha anat informant la DIRECTA, Mustapha El Marrakchi va ser detingut per "desobediència a l'autoritat" pel fet de no aturar-se en una identificació, ja que no tenia els papers reglamentaris. A partir d'aquí, el jove va ser portat al mòdul penitenciari de l'Hospital Sant Joan de Déu de Manresa i allà va tenir una parada cardiorespiratòria que li va provocar l'estat de coma. Segons la versió policial, El Marrakchi es va "intentar suïcidar" amb els cordons de les sabates. La família ha trobat diverses contradiccions en les declaracions policials i el fet explicats a l'atestat policial i també ha qüestionat diversos dels fets narrats (DIRECTA 243). Ara, el cas s'està investigant al jutjat d'instrucció número 5 de Manresa, que determinarà si va ser un suïcida. Si es demostrés la versió policial, s'arxivaria el cas. La família, però, ja ha anunciat als mitjans de comunicació que, en cas que s'arxivés, presentarà una denúncia contra els Mossos d'Esquadra per possible negligència en la custòdia policial.

La mort de El Marrakchi suposarà noves mobilitzacions per demanar una investigació independent

La mort del jove suposarà noves mobilitzacions per demanar una investigació independent del cas. Unes mobilitzacions que haurien provocat un cert neguit als Mossos d'Esquadra, tal com ha revelat un article publicat a l'últim número d'*el pèsol negre*. Segons aquesta publicació, els Mossos d'Esquadra haurien preguntat sobre "els ànims de la gent" a la comunitat islàmica de la comarca, potser perquè temien algun tipus de revolta com les viscudes –salvant les diferències dels casos– durant els darrers temps tant dins el territori català com en el panorama internacional.

BARCELONA · AL VOLTANT DE 200 PERSONES ACUDEIXEN DAVANT LA FINCA PER SOLIDARITZAR-SE

La mobilització popular atura l'intent de desallotjament de tot un bloc d'habitatges

Silvia Abadía Lapeña
redaccio@setmanaridirecta.info

Un esmorzar popular amb un centenar de persones va inaugurar la jornada del 29 de setembre davant l'edifici situat al número 109 del carrer Sant Pau, al barri del Raval. Les concentrades van respondre a la crida de solidaritat que havien fet cinc de les famílies afectades i el grup de suport. La mobilització també va comptar amb la presència de nombroses treballadores que estaven celebrant una jornada de lluita i va culminar amb una paellada popular.

Tot i que l'edifici no té una nova ordre de desallotjament, les famílies ja s'estan organitzant col·lectivament per poder trobar un nou espai per continuar les seves vides

Cap a dos quarts de 7 del matí ja eren més d'un centenar les persones de diferents barris que acaparaven la calçada de davant de l'edifici en perill de desallotjament. Moltes d'elles havien vingut arran de la convocatòria

Unes 200 persones es concentren davant la porta del bloc de pisos del carrer Sant Pau de Barcelona

difosa per les xarxes de suport mutu i assemblees de barris i altres col·lectius que treballen per la defensa de l'accés a l'habitatge. A les 9 del matí, mig hora abans de l'hora prevista pel llançament del desnonament, la pressió popular, amb més de 200 persones, era més que evident i, a més, anava acompanyada d'una abundant presència mediàtica. A mig matí, el procurador i un acompanyant es van aproximar a la porta de l'edifici defensat, però el rebuig de la gent concentrada va fer que es retirassin ràpidament. Al migdia, es va anunciar la celebració d'un dinar

popular, una paellada organitzada per Paránomo (un col·lectiu culinari de la Universitat Lliure La Rimaia que inaugurava el curs aquell mateix dia), així com l'arribada de la caravana de treballadores en lluita. Minuts més tard, diferents periodistes que es trobaven a la concentració van avisar que el gabinet de premsa de la Ciutat de la Justícia els havia assegurat que el desallotjament s'havia cancel·lat. L'equip legal que portava el cas, però, mai no va rebre cap resposta determinant per part de les autoritats judicials. Tot i així, la notícia es va celebrar

i l'eufòria va augmentar quan la caravana de treballadores en lluita va arribar al lloc dels fets amb un autobús i una camioneta amb música i altaveus, moment en què el carrer es va tallar durant mig hora i el veïnat, les afectades, les treballadores i la gent que es va solidaritzar per aturar el desallotjament van celebrar l'efectivitat de la mobilització popular. En aquests moments, tot i que l'edifici encara no tingui una nova ordre de desallotjament, les famílies ja s'estan organitzant col·lectivament per trobar un nou espai on continuar les seves vides.

BARCELONA · 26 USUÀRIES SERIEN DISPERSADES A D'ALTRES LLOCS I SET PERSONES PERDRIEN LA FEINA

El centre d'atenció diürna de les Llars Mundet es troba en perill de tancament

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

El sindicat CGT va fer públic un comunicat, el 24 de setembre, on anunciava la intenció de la Diputació de Barcelona de tancar el centre de dia per a persones amb discapacitat psíquica Llars Mundet. Tot i que, en un primer moment, la vicepresidenta de la diputació havia parlat d'un traspass de la gestió del centre a l'ICASS (Generalitat), el director del servei de recursos humans David Garcia va assegurar, durant una reunió amb la CGT, que el que es plantejava era directament el tancament de Llars Mundet. Això implicaria que les 26 persones que són usuàries de

la institució serien derivades a altres centres de l'ICASS, que depèn del Departament de Benestar Social i Família, encara que no necessàriament a d'altres centres de dia. Alhora, es reubicaria el personal funcionari –onze de les divuit treballadores del centre– però no les set interines, que perdrien la feina. "L'empresa contempla la pèrdua de llocs de treball. Fins i tot van donar a entendre que, si es retallava el servei, potser no podrien recol·locar tothom", asseguren des de la CGT.

Les famílies van ser informades del tancament per primera vegada el 28 de setembre, en una reunió amb un membre de la diputació, a qui van traslladar el seu

malestar per la decisió de tancar el centre i van retreure la falta d'informació que han tingut durant tot el procés. Segons informen fonts de l'organisme, aquest responsable està intentant renegociar amb l'ICASS perquè accepti gestionar Llars Mundet i evitar-ne el tancament, que suposaria la pèrdua de places assistencials per a un col·lectiu especialment vulnerable. Les famílies asseguren que l'opció preferible seria que la diputació continués gestionant Llars Mundet, ja que tant el tancament com el traspass podrien perjudicar les usuàries del centre. "No volem que els nois es dispersin, ni que canviïn d'educadors. Ells han format una gran

família i aquest canvi no els anirà gens bé". Asseguren, a més, que no hi ha motiu per canviar el centre de mans. "Ens diuen que no és per motius econòmics, sinó de competències, però aquestes van canviar de mans l'any 1994. Per què hi ha tanta pressa, ara, per traspasar-ne la gestió?", es lamenten. "Per nosaltres, el motiu del tancament és ben clar: la manca de sensibilitat social, tant de la Diputació com de l'ICASS", afirma la CGT. Malgrat els esforços de la Diputació de Barcelona i de les famílies d'usuàries, sembla que és força improbable que no es clausuri el servei, tot i que estan pendents d'una resposta definitiva per part de l'ICASS.

ALBERT GARCIA

MIRALLS
Joan Subirats
 “Els polítics s’han convertit en una mena de casta diferenciada”
 pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS
 Cuines solars als països empobrits
 pàg. 6 i 7

DIRECTA 244
 5 d'octubre de 2011

IL·LUSTRACIÓ:
 X

Paramilitars: la guerra de desgast contra el zapatisme

Després de deu anys de clandestinitat, la matinada de l'1 de gener de 1994, l'Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional (EZLN) va irrompre a la vida pública de Mèxic i del món. Milers de combatents zapatistes, majoritàriament indígenes maies, van sortir de la selva i de les muntanyes per clamar: “Som aquí, ja n’hi ha prou!”. Al cap de dotze dies de combat, l’EZLN va impulsar una etapa de diàleg. El govern mexicà, per contra, va desenvolupar plans de contrainsurgència amb el propòsit d’eliminar les bases de suport i l’estructura militar del moviment zapatista a Chiapas.

César Rojo
 afons@setmanaridirecta.info

“Som producte de 500 anys de lluites: primer, contra l’esclavitud, en la guerra de la independència contra l’Estat espanyol, encapçalada pels insurgents; més tard, per evitar ser absorbits per l’expansionisme nord-americà; després, per promulgar la nostra Constitució i expulsar l’imperi francès del nostre sòl; després, la dictadura porfirista ens va negar l’aplicació justa de lleis de reforma i el poble es va revoltar i va formar els seus propis líders, van sorgir Villa i Zapata... homes pobres com nosaltres, als quals s’ha negat la preparació més elemental per poder-nos utilitzar com a

grups insurgents va ser apoderar-se de les principals capçaleres municipals de Chiapas. En tot moment, però, van respectar la població civil. Després de complir el seu objectiu militar i de donar-se a conèixer a la societat mexicana, el grup d’insurgents es va replegar. Llavors, va venir l’ofensiva de l’exèrcit federal; una guerra que va durar dotze dies i que es va aturar gràcies a les mobilitzacions de la societat civil a tot el país. “No a la guerra!”, va ser el crit de la gent als carrers. A conseqüència d’això, el govern es va veure obligat a declarar una llei d’armistici: una treva militar, el respecte de les zones d’influència zapatista i l’inici dels diàlegs per a la concòrdia i la pacificació. De les dues parts, fins avui, l’única que ha complert aquesta llei ha estat la dels grups insurgents zapatistes, el govern mexicà l’ha violada sistemàticament des del principi.

—
“Fins avui, només els zapatistes han complert la llei de l’armistici, el govern mexicà l’ha violada sistemàticament”
 —

Contrainsurgència i paramilitarisme a Chiapas

El novembre de 1998, el setmanari *Proceso*, una revista mexicana d’informació i anàlisi, va publicar un reportatge sobre el pla que va iniciar l’exèrcit federal a Chiapas arran de l’aixecament zapatista. Segons aquest setmanari, l’octubre de 1994, la Secretaria de la Defensa Nacional (Sedena) havia dissenyat una estratègia contrainsurgent anomenada *Pla de Campaña Chiapas 94*, aplicat per la setena regió militar amb seu a Tuxtla Gutiérrez, Chiapas.

carn de canó i saquejar les riqueses de la nostra pàtria, sense importar-los que estiguem morint de fam i de malalties curables, sense importar-los que no tinguem res, absolutament res, ni un sostre digne ni terra ni feina ni salut ni alimentació ni educació, sense tenir el dret de triar lliurement i de manera democràtica les nostres autoritats, sense independència dels estrangers, sense pau ni justícia per a nosaltres i els nostres fills”. Aquestes van ser les paraules de la Primera Declaració de la Selva Lacandona (l’1 de gener de 1994). La missió dels

Aquest pla, que òbviament mai no es va revelar a l’opinió pública, va haver de ser aprovat pel president de la república, que, a més de ser cap d’Estat i de govern, era cap de les forces armades. En aquell temps, el president era Carlos Salinas de Gortari. El seu successor, Er-

nesto Zedillo Ponce de León (també del Partit Revolucionari Institucional, el PRI, com Salinas) va continuar amb l'aplicació del pla de contrainsurgència a Chiapas, tal com explica l'investigador Gilberto López i Rivas, entre altres fonts.

El Pla de Campaña Chiapas 94 tenia l'objectiu central de "destruir o desorganitzar les unitats regulars, ordres militars i guerrilles locals de l'EZLN" i, així mateix, assenyalava la voluntat de "no escatimar esforços i recursos per destruir el Comitè Clandestí Revolucionari Indígena (CCRI), la caserna general de l'EZLN".

Com qualsevol pla de contrainsurgència, aquest projecte, desenvolupat per militars dels Estats Units i ensenyat a militars d'altres països com Mèxic (segons l'investigador Francisco Pineda), abordava una estratègia organitzada a nivell militar, social i psicològic. En aquest sentit, en el terreny militar, el pla apuntava que els serveis d'intel·ligència militar havien d'"organitzar secretament certs sectors de la població civil, com els ramaders, petits propietaris i individus d'alt sentit patriòtic" per "donar suport" a les seves operacions. Això vol dir, doncs, que l'"assessorament i el suport de les forces d'autodefensa o d'altres organitzacions paramilitars" quedava en mans d'instructors de l'exèrcit. D'aquesta manera, d'ençà de 1994, a Chiapas, van començar a proliferar els grups paramilitars com Paz y Justicia, Los Chinchulines, Máscara Roja, Movimiento Insurgente Revolucionario Antizapatista, Fuerzas Armadas del Pueblo i Los Degolladores, entre d'altres.

A nivell social i psicològic, el pla també contemplava dues estratègies rellevants. D'una banda, l'objectiu de les operacions psicològiques era "destruir la voluntat de combatre de l'EZLN" i que el govern guanyés el suport de la població civil; i d'altra banda, apostava per la "contrainformació" i l'"aplicació de censura als diferents mitjans de difusió massiva" per part del govern de l'Estat, en coordinació amb altres autoritats.

Paral·lelament a aquesta estratègia, l'exèrcit -juntament amb el govern de l'Estat de Chiapas- va impulsar un pla de desenvolupament que constava d'ajuts socials per obtenir el suport de la població i, al mateix temps, va començar a negar l'existència de grups paramilitars a través dels mitjans de comunicació i a emfasitzar calúmnies i mentides contra l'Exèrcit Zapatista dient que rebien suport militar i finançament de l'estranger, al·legant que pretenien desestabilitzar el país o que eren narcoguerrilles.

En resum, tant Carlos Salinas de Gortari com el seu successor, Ernesto Zedillo, van silenciar l'existència del Pla de Campaña Chiapas 94 i van mentir la població quan negaven que hi hagués grups paramilitars a Chiapas, constituïts per destruir la base social i l'estructura militar de l'EZLN.

A conseqüència de l'aplicació del pla, diversos organismes de drets humans (com el Centro de Derechos Humanos Fray Bartolomé de las Casas) han denunciat atrocitats i abusos -com ara assassinats, tortures, repressió o intimidació- dels grups paramilitars contra simpatitzants i bases de suport zapatista.

Entre els resultats més fustesos del Pla de Campaña Chiapas 94, destaquen les ordres d'aprehensió i persecució contra diverses persones membres de l'estructura de l'Exèrcit Zapatista, dutes a terme el febrer de 1995, un objectiu

Les pancartes a les bases de suport zapatista a Mitzitón (Chiapas) denuncien la militarització en zona rebel

Un nen zapatista denuncia la repressió amb la seva pancarta

que el govern no va aconseguir, una vegada més, gràcies a la mobilització de la societat civil i de la capacitat de resistència dels grups insurgents zapatistes. Lamentablement, el 22 de desembre de 1997, un grup de paramilitars va massacrar 45 simpatitzants de l'EZLN a la comunitat d'Acteal, a Los Altos de

- **"El 'Pla de Campaña Chiapas 94' i el 'Pla Chiapas 2000', aplicats per l'exèrcit mexicà contra l'EZLN, són 'made in USA'"**

Chiapas. El govern, basant-se en mentides, va declarar que aquesta tragèdia havia estat causada per un enfrontament interètnic, un argument que les autoritats oficials no han deixat d'emprar per evadir la seva responsabilitat en l'existència de cèl·lules paramilitars com a estratègia de contrainsurgència contra l'Exèrcit Zapatista i les seves bases de suport.

La contrainsurgència al 'govern del canvi'

L'any 2000, el PRI va perdre les eleccions presidencials (després de més de 70 anys al poder), que va guanyar la dreta política mexicana, encarnada pel Partido de Acción Nacional (PAN). Així doncs, Vicente Fox es va convertir en el representant del *govern del canvi* i, entre les seves promeses, va dir que resoldria el problema a Chiapas en quinze minuts.

Una altra mentida. Gilberto López i Ribas o Carlos Fazio, entre altres autors, han revelat l'existència del document Pla Chiapas 2000, un esquema de contrainsurgència que segueix pràcticament les mateixes línies estratègiques del Pla de Campaña Chiapas 94. La diferència, en aquest cas, és que el pla del govern de Vicente Fox posava més èmfasi en una nova política de comunicació i en les noves formes de suport social de tipus assistencialista. El propòsit clau era deslegitimar l'EZLN socialment i políticament, a partir del triomf aconseguit pel PAN a les eleccions presidencials: cal tenir present que, a nivell polític i mediàtic, en l'imaginari social col·lectiu,

el nou govern era vist com el *govern del canvi*.

Després de Vicente Fox, el PAN es va mantenir a la presidència (enmig de fortes denúncies per frau electoral i corrupció política). A partir de 2006, Felipe Calderón ha estat el nou president del país i la seva prioritat ha consistit a fer una política de guerra contra el narcotràfic, que ha desembocat en una violència sense precedents a Mèxic, amb més de 50.000 persones assassinades i desaparegudes, milers de les quals són innocents.

Fins ara, a diferència dels sexennis anteriors, es desconeixen els documents relatius al treball militar aplicat a Chiapas. Però, segons les denúncies dels pobles autònoms zapatistes i dels organismes de drets humans que treballen a la zona, entre d'altres veus, l'estratègia contrainsurgent continua sent la mateixa: res no ha canviat.

Segons els comunicats de les autoritats i representants de les bases de suport zapatista, les cèl·lules paramilitars, en coordinació amb l'exèrcit i les forces de seguretat pública, continuen atemorint i generant conflicte entre els

pobles d'influència zapatista. La llista de detencions és llarga (es poden consultar a: www.enlacezapatista.ezln.org.mx i a www.frayba.org.mx). La més recent, publicada el 29 de setembre, apuntava els fets següents: "Companys i companyes, germans i germanes que heu sabut escoltar les nostres paraules i sentir els sofriments que viuen dia a dia els nostres pobles per l'acció de guerres cruels i inhumanes que fan els governs dels poderosos en contra dels nostres pobles zapatistes, la Junta de Buen Gobierno Nueva Semilla que va a Produir denunciem amb coratge i valentia les amenaces de morts, massacres, robatoris, danys, destrosses i botins permanents que pateixen i viuen els nostres companys i companyes de les bases de suport de la comunitat de San Patricio, Municipi Autònom Rebel Zapatista la Dignidad, massacres dirigides pels mals governs i els seus intel·lectuals, executades pels seus grups paramilitars Paz i Justicia, inclosos l'USIAF (sic, Unió de Comunidades Indígenas Agropecuarias y Forestales), que són els mateixos que van estar operant a la zona nord de Chiapas els anys 95, 96 i 97. Ells són els culpables de moltes morts i del desplaçament de les comunitats de la zona. El grup delictiu i invasor del terreny dels nostres companys que va irrompre a la zona el dia 10 de setembre continua perpetrant actes de violació contra els béns i les pertinences de les nostres bases i també contra de la seva integritat física i moral".

-
"El moviment zapatista és un exemple de resistència pacífica, d'organització autònoma i de treball col·lectiu"
 -

Així doncs, tant durant el període de Vicente Fox com durant el de Felipe Calderón, els mitjans de comunicació no han deixat de divulgar mentides i calúmnies contra la gent de l'Exèrcit Zapatista. S'ha pretès, per exemple, generar confusió sobre la identitat i l'amagatall del subcomandant Marcos, sobre el qual els mitjans han difós rumors, com ara que havia assistit a "festes d'esquerra" a Ciudad de México, que tenia càncer de pulmó o, en una altra ocasió, el diari de dretes *Reforma* (27 de març de 2010) va publicar que, suposadament, Marcos era un ciutadà italià. Però Leucio Rizzo, la persona a qui havien assenyalat, en realitat és un activista solidari amb els pobles zapatistes. Aquest rotatiu també difonia que diversos grups europeus, alguns dels quals vinculats a ETA, financen l'EZLN. Òbviament, tot plegat és un enfilall de mentides per confondre l'opinió pública.

En la mateixa línia, el 27 de setembre, un diari local de Chiapas (*El Imparcial*) va publicar que havia mort un integrant de la comandància de l'EZLN. Fins ara, cap mitjà o organisme social seriós no ha confirmat aquesta notícia (tampoc cap representant zapatista) i tot sembla indicar que és un altre rumor per confondre la població.

Guerra de desgast o integral

En termes militars, la contrainsurgència es coneix com a *guerra de baixa intensitat*, però alguns autors (com Pau Pérez Salles, Cecilia Santiago Vera i Rafael Álvarez Díaz) prefereixen parlar de *guerra de desgast o integral*, ja que la primera definició és eufemística i, semànticament, mitiga els efectes reals de la contrainsurgència, és a dir, silencia les estratègies que es duen a terme de manera integral, militar, política, econòmica i psicològica a fi d'eliminar l'enemic.

D'aquesta manera, la guerra de desgast o integral que el govern mexicà aplica a Chiapas contra les comunitats zapatistes no només té l'objectiu de destruir un grup social, polític i militar que distorba el sistema de govern imperant, sinó que també pretén que aquest grup deixi de denunciar els interessos econòmics que tenen el govern i l'empresariat nacional i estranger a Chiapas, una zona rica en fusta fina, petroli, terres, minerals, rius, etc.

A escala internacional, com explica l'investigador Francisco Pineda, l'EZLN és un "grup subversiu" que no agrada als Estats Units, ja que afecta els seus interessos geopolítics. Segons Pineda, d'ençà de la presidència de Richard Nixon, el govern nord-americà du a terme un estricte control dels conflictes sociopolítics de l'Amèrica Llatina i, en aquest sentit, qualsevol moviment social que emergeixi al marge dels interessos dels EUA ha de ser eliminat. Arran d'això, els militars nord-americans han desenvolupat estratègies de contrainsurgència perquè els militars llatinoamericans les aprenguin i apliquin als seus països. El *Pla de Campaña Chiapas 94* i el *Pla Chiapas 2000*, aplicats per l'exèrcit federal mexicà contra l'EZLN i les seves bases de suport des de fa disset anys, són producte i confecció *made in USA*.

La resistència zapatista

Malgrat la guerra de desgast que exerceix el govern mexicà contra el moviment zapatista, després de la llei d'amnistia del 12 de gener de 1994, l'EZLN va deixar de banda les armes per donar peu a la paraula. Durant disset anys de resistència, s'ha dedicat a construir iniciatives socials i polítiques, juntament amb la societat civil mexicana i la d'altres països que s'ha solidaritzat amb la lluita zapatista.

A nivell intern, el treball més important que ha dut a terme el moviment de

Casa zapatista a la selva Lacandona

-
Arxiu Robert Bonet

resistència ha estat la fundació de les *juntas de buen gobierno*, l'any 2003. El propòsit central és exercir els drets i vindicar la cultura indígena, que, fins ara, el govern mai no ha reconegut oficialment. A causa d'això, les comunitats zapatistes s'han organitzat per formar el seu propi govern autònom, amb el seu propi sistema de justícia, educació, salut i serveis públics.

A nivell políticomilitar, la relació entre l'EZLN i les bases de suport s'ha anat modificant. Avui dia, la facultat de prendre decisions queda a les mans de les juntes de bon govern, de naturalesa pròpiament civil. Així ho explica la *Sisena Declaració de la Selva Lacandona*: "Vam veure que l'EZLN, amb la seva part políticomilitar, s'estava ficant en les decisions que pertanyien a les autoritats democràtiques, també dites *civils*. I el problema és que la part políticomilitar de l'EZLN no és democràtica perquè és un exèrcit; per això vam veure que això que a dalt hi hagi l'estament militar i a baix el democràtic no està bé perquè no es pot decidir militarment allò que és democràtic, sinó que ha de ser al revés: és a dir, a dalt, el polític i democràtic ha de manar i, a baix, el militar ha d'obeir".

A desgrat de la contrainsurgència, el moviment zapatista és un exemple de resistència pacífica, d'organització autònoma i de treball col·lectiu que demostra la capacitat dels pobles indígenes per subsistir en un medi d'hegemonia i explotació capitalista.

Junta de Buen Gobierno a la comunitat zapatista d'Oventic

Protagonistes del conflicte a Chiapas

EZLN: Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional. Va viure deu anys de clandestinitat i porta disset anys de lluita social i política.

Juntes de bon govern: Formades el 2003 pel moviment zapatista per impulsar els drets i la cultura indígenes.

Carlos Salines de Gortari: Membre del PRI. President de Mèxic el 1994, any en què l'exèrcit federal desenvolupa el *Pla de Campaña Chiapas 94*, un pla contrainsurgent.

Ernesto Zedillo: Membre del PRI. President de Mèxic de 1994 a 2000. Durant el seu mandat, els grups paramilitars massacren 45 persones a Acatel, Chiapas.

Vicente Fox: Membre del PAN. President de Mèxic de 2000 a 2006. Durant el seu mandat, es desenvolupa el *Pla insurgent Chiapas 2000*.

Felipe Calderón: Membre del PAN. President de Mèxic de 2006 fins a l'actualitat. Durant el seu mandat, els plans de contrainsurgència a Chiapas elaborats els sexennis anteriors continuen actius.

Exèrcit Federal Mexicà: Productor i executor de les estratègies contrainsurgents del *Pla de Campaña Chiapas 94* i el *Pla Chiapas 2000*.

Joan Subirats: “El ‘no ens represent del 15-M defineix bé el que passa”

FOTOGRAFIA
Juanfrancisco
Álvarez

Joan Subirats és doctor en Ciències Econòmiques i catedràtic de Ciència Política de la Universitat Autònoma de Barcelona. Des de l'Institut de Govern i Polítiques Públiques (IGOP), ha estudiat la capacitat de transformació d'experiències com la democràcia participativa i les plataformes de defensa del territori. Des de fa uns anys, se centra -sobretot- en els canvis a l'hora de fer política que ha comportat l'ús d'Internet. Destaca que la irrupció del moviment sorgit arran del 15-M és un bon exemple d'aquest nou paradigma, que deixa en fora de joc els partits i els sindicats tradicionals.

Carles Masia
entrevista@setmanaridirecta.info

Quins elements bàsics tindria un sistema de democràcia participativa, a diferència de la representativa que tenim actualment?

Les estructures de classe social típiques que sustenten aquesta democràcia representativa i els partits de masses han anat perdent força. Ara, les trajectòries vitals de la gent

són més autònomes. D'una banda, això és problemàtic, perquè tendim a l'individualisme, però també hi ha una visió més optimista, que és la idea d'autonomia personal i d'empoderament. Per tant, aquest joc es pot veure de dues maneres: en clau neoliberal, en el sentit que cadascú va a la seva i punt, o bé en clau transformadora, perquè la gent reclama que vol opinar i ser subjecte de les polítiques. Això últim s'ha detectat en moviments com el de l'abolició del deute extern i en plataformes de defensa del territori. A més, Internet també permet una cosa que abans semblava impossible, que la gent es reuneixi i pugui decidir de manera simultània, ja que abans havia de recórrer a la dele-

“Al final, no es tracta d'organitzar l'avantguarda, sinó la rereguarda, i entendre que la política va més enllà de les institucions, és vida, quotidianitat”

gació. Això també té els seus problemes, però podem començar a imaginar que es facin consultes directes a la població, tot i que el sistema encara no ho permet. Agafem el cas de les iniciatives legislatives populars (ILP). Després de recollir milers de signatures, el Parlament fa el que vol, tal com mostra l'exemple d'una iniciativa per prohibir la incineració de residus, que va acabar sent una llei per regular-la. I no hi ha hagut cap ILP que hagi recollit centenars de milers de signatures que s'hagi arribat a discutir a les Corts espanyoles. Sempre hem sentit dir que canviar la Constitució era molt difícil, però, amb una trucada, Rajoy i

Zapatero l'han reformada pel tema de l'endeutament de les comunitats autònomes. Sembla que ens prenguin el pèl, la gent n'és conscient i reclama una mica més de dignitat i respecte.

En aquest sentit, les mobilitzacions de les acampades dels últims mesos es poden entendre com un toc d'atenció?

Hi ha un lema molt famós sorgit del 15-M que diu *no ens representen* que és una bona manera de definir el que està passant. Els polítics no compleixen el que havien dit que farien durant la campanya electoral i cada cop tenen més privilegis que els diferencien de la resta de la població; s'han convertit en una mena de casta diferenciada. Per tant, la idea de representació queda molt erosionada. La democràcia no és únicament un sistema de regles de joc en què escollim unes persones perquè ens representin durant un temps, sinó que també implica canvis en les condicions de vida, elements d'igualtat, preocupar-se per les persones, saber per què cada vegada hi ha més gent que té necessitats econòmiques i *passa* de votar... D'altra banda, les noves tecnologies permeten un tipus de connexió social que no necessita la intermediació dels polítics, que ha fet que moltes persones amb preocupacions semblants s'hagin trobat malgrat que la seva militància sigui diversa: ecologisme, feminisme, sindicalisme alternatiu i lluita per l'habitatge. Al final, aquesta gent s'ha aglutinat a l'entorn d'un tema: el conflicte amb un sistema polític que no els representa. La novetat del 15-M és la barreja entre conflicte social i, al mateix temps, conflicte polític. Fins ara, el conflicte social solia esperar una resposta del sistema polític. En canvi, actualment, el conflicte social entén que el sistema no donarà respostes perquè no el representa.

en'

Si bé en aquestes assemblees s'ha parlat sobre possibles vies per racionalitzar el mercat immobiliari i el sistema bancari –per esmentar només dos àmbits concrets–, sovint el poder polític les ha obviades i ha situat el debat al voltant de l'incivisme i la suposada violència del moviment. Això és un símptoma de la por que tenen els governants a debatre realment sobre propostes polítiques?

És evident que les mobilitzacions toquen alguns elements centrals del sistema. La crisi econòmica està vinculada a l'especulació financera, al sistema bancari i a l'aprofitament de les condicions de privilegi dels bancs i caixes a l'hora d'obtenir habitatge. Propostes com la dació en pagament en cas de no poder pagar la hipoteca generen problemes per a aquestes entitats que, en bona part, són les que han provocat la crisi econòmica i que, a més, estan sent rescatades amb diners públics. Un altre punt crucial és el canvi de forma de fer política: el moviment expressa elements de transformació potents que s'escapen del control dels sindicats i els partits i això explica, en gran part, la resistència per part del sistema.

Les acampades van agafar a contrapeu els moviments socials organitzats que ja fa anys que treballen?

Els ha sorprès. Els moviments socials més arrelats, com ara globalització, s'han vist desbordats per la quantitat de gent que ha arribat i pels tipus de plantejaments que es feien. Alguns ho han vist com una amenaça a les seves posicions, però d'altres ho han vist més positivament, ja que ha tendit a generar una lògica agregativa. Tradicionalment, els moviments socials eren més forts com més sòlids i unitaris eren internament. En canvi, el 15-M és un moviment molt ampli que ha fet aparèixer temes que, per als vells militants de tota la vida, ja estaven resolts. Això ha aportat frescor al procés i capacitat de connectar amb una sensibilitat col·lectiva que anteriorment no havia trobat canals d'expressió. Hi ha dos exemples que val la pena analitzar, sense els quals el moviment del 15-M segurament no hagués estat possible: V de Vivienda i la lluita des de l'àmbit de la cultura lliure contra la llei Sínde.

“Que el moviment del 15-M sigui present als barris i també a una escala global és la visió correcta”

Globalment, quin creus que és l'aspecte més engrescador de tot aquest moviment de les acampades?

En el sentit tàctic i més immediat, l'impacte que ha tingut en les agendes d'alguns partits polítics. Per exemple, el PSOE ha inclòs algunes demandes dels moviments al seu propi programa electoral i fins i tot es planteja fer conferències obertes als no-militants. Potser són impactes molt petits, però, com a mínim, molts partits s'han hagut de posicionar i dir alguna cosa. Enmig de tot això, apareixen organitzacions com Equo, vinculada a Greenpeace, que no pretén ser un partit polític i té una forma d'organització més de moviment social, per bé que es presenta a les eleccions. I a l'altre extrem, s'ha posat en relleu que és possible imaginar altres formes de mobilització política. Al final, no es tracta d'organitzar l'avantguarda, sinó la rereguarda, i entendre que la política va més enllà de les institucions, és vida, quotidianitat. És una qüestió molt més de fons, el 15-M no pretén tenir un impacte electoral immediat, segueix una lògica de canvi de sistema i transformació.

Fins a quin punt hi ha el perill que alguns partits polítics s'aprofitin del moviment i acabin cooptant-lo?

En primer lloc, hi ha temes estructurals, com la idea d'allò que és comú: un espai econòmic d'interacció social que no és ni mercantil ni estatal. Això és un element nou, que també té a veure amb formes cooperatives i altres tipus de treball immaterials. En canvi, hi ha elements concrets que són molt més manipulables, com ara la necessitat o no de fer un referèndum. Llavors, la dificultat que té aquest moviment és que ha de ser capaç, al mateix temps, de tenir presència en l'aspecte tàctic, en el conflicte social del dia a dia, sense perdre la capacitat de transformació estratègica a llarg termini. I

tot això, sense organitzar-se de manera burocràtica. No és senzill, però independentment de com acabi, els impactes ja hi són. Així, la mobilització de caràcter internacional que es preveu per al 15 d'octubre situa les coses en una altra esfera. Que el moviment del 15-M sigui present als barris i també a una escala global és la visió correcta. Els problemes no són locals o globals, són totes dues coses.

Es pot fer algun paral·lelisme amb les revoltes del món àrab?

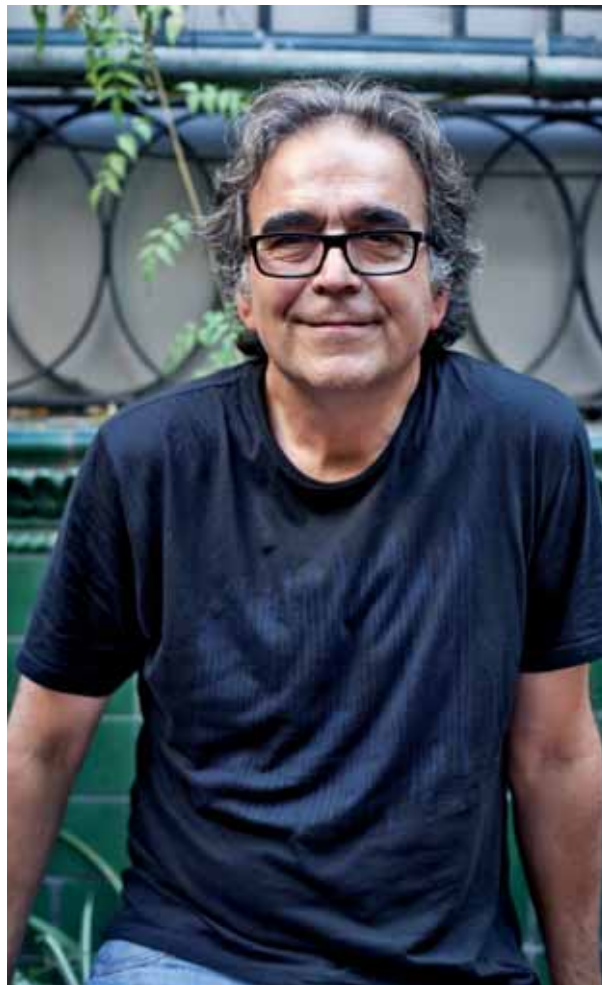
És evident que tota la gent formada i que no té sortida dins del sistema va ser una base molt important del que s'ha anomenat *primavera àrab*. Hi ha moltes diferències, però la similitud més important és la presència d'Internet, que genera unes possibilitats de connexió, activació i mobilització amb uns costos molt baixos i per uns canals que no són els que preveuen els organismes oficials. Molta gent –incloent-hi els partits i els sindicats– continuaven funcionant com sempre, però amb una web i un correu electrònic, i no han entès el canvi tecnològic i social que implica Internet. Això no vol dir que s'hagi de ser totalment ciberoptimista i creure que, gràcies a Internet, tothom viurà bé. També hi ha cabrons, però bé, són diferents dels que hi havia abans. És una altra realitat, a l'era d'Internet, la política no és la ma-

teixa que la de la societat industrial i mobilitzacions com les del 15-M en són un exemple.

Finalment, quina és la incidència del moviment de les acampades sobre la lluita per evitar les retallades en sanitat i educació?

S'ha demostrat que, per a la gent, la sanitat és una cosa irrenunciable i està disposada a mobilitzar-se perquè entén que és una conquesta important. En aquest terreny, hi ha intents neoliberals d'erosionar-la i provocar que alguns sectors de les classes mitjanes abandonin la sanitat pública per obrir oportunitats de negoci per a empreses, però ho tenen complicat, ja que hi ha moltes persones disposades a defensar-la. Pel que fa a l'educació, és diferent, ja que afecta molta població, però no tot el conjunt. Aquí ja hi ha molta gent que, històricament, ha optat per l'escola concertada i està disposada a pagar. En canvi, en l'àmbit sanitari, el sector de les mútues encara és molt petit. Per tant, crec que la batalla de fons es juga en el camp de la sanitat. És veritat que és una visió molt reactiva, de defensar el que tenim, i segurament caldria fer un esforç per repensar les coses. Ara, el nucli dur és evitar que la sanitat pública es converteixi en quelcom residual i que només serveixi per a aquells que no tenen la capacitat de pagar, això equivaldria a liquidar el que queda de sistema públic.

El triangle incidència, resistència i dissidència

“Els moviments socials poden incidir sobre la realitat per intentar canviar-la i defensar uns drets i unes condicions de vida. Al mateix temps, però, haurien de ser capaços de construir altres formes de viure, això és, la dissidència. Finalment, hi ha la resistència, que és dir “no” al que no t'agrada, que és complementària a la dissidència. És a dir: pots crear mecanismes alternatius per compartir coneixements pel teu compte i, al mateix temps, treballar perquè no s'aprovi la llei Sínde enviant missatges als parlamentaris i aturant webs a través d'Anonymous. En aquest sentit, l'àmbit de la cultura lliure i la producció de coneixements té noves possibilitats. Potser se m'acut una bona idea i penso que hauré d'anar a un banc a demanar un crèdit. Però també puc anar a Verkami o Goteo i, si hi ha molta gent interessada a cofinançar aquest projecte amb cinc euros, ja no necessito el banc, puc fer-ho de manera autònoma. I això no és ni mercantil ni estatal, és un sistema compartit de finançament, producció i distribució. Això, fa poc temps, no era fàcil, es basava molt en la capacitat de convèncer les persones individualment. En canvi, avui, aquests sistemes col·lectius tenen molta més potencialitat que fa un temps perquè tot es pot fer de manera molt més oberta. De fet, en aquests moments, els bancs estan alertant la Unió Europea sobre aquests sistemes de finançament perquè surten del sistema bancari convencional; ja hi ha gent que no paga el tant per cent a la banca perquè, en comptes de demanar un crèdit per fer projectes, utilitza altres vies. És semblant al que passa amb les discogràfiques i la SGAE: veuen que hi ha una part de negoci que se'ls escapa perquè moltes persones s'han pogut organitzar per compartir”.

Cooperant a foc lent

Un terç de la humanitat no té accés a les fonts tradicionals d'energia. L'ús de tecnologies renovables és una solució que permet estalviar recursos i temps, sobretot si tenim present que prop del 50% dels 3.200 milions de tones de fusta recollida a tot

el planeta es crema com a combustible. Des dels anys 80, moltes organitzacions treballen en el camp de la cooperació instal·lant cuines solars als països empobrits. Però, com podem ajudar aquestes persones sense imposar-los un canvi cultural?

Oriol Agulló

quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

Coure aliments no és un luxe, és una necessitat bàsica, especialment als països en vies de desenvolupament. La desertització s'intensifica, cada dia més boscos desapareixen i la crisi de la llenya destrueix els paisatges i els converteix en erms inhabitables. A molts llocs de l'Àsia, l'Àfrica i l'Amèrica llatina, cremar llenya és l'única via per fer foc i cuinar aliments. Tot i que aquest fet perjudica tant l'entorn com les persones —els efectes sobre la salut derivats de l'acumulació de fums que provenen de la cocció amb llenya a l'interior de les llars causa 2,2 milions de morts anuals segons l'OMS—, prop de 2.000 milions de persones utilitzen llenya o excrements secs d'animals per cuinar. Per resoldre aquesta situació, l'any 1987, a Califòrnia, va néixer l'associació Solar Cookers Internacional (SCI). Des d'aleshores, aquesta entitat treballa en la promoció de l'ús i les tècniques de les cuines solars a tot el món i destaca especialment pels seus projectes de distribució de cuines als països empobrits.

La necessitat de coure i l'accés problemàtic als combustibles

Tot i que hi ha alguns aliments que no necessiten coure's per poder ser digerits (fruites, moltes verdures, alguns fruits secs, alguns peixos, marisc, etc.), la major part dels aliments consumits arreu del món requereixen un procés de cocció, procés basat en l'ús d'una font de calor. Segons les dades disponibles, al 50% de les llars del món —un percentatge que augmenta fins al 90% en les zones rurals— aquesta font de calor prové de combustibles sòlids (carbó, biomassa, restes de collita, etc.), amb els problemes de fums i desforestació que això comporta.

El consum mundial de llenya per cuinar produeix unes emissions a l'atmosfera de prop de 825 milions de tones de CO₂. Les taxes de desforestació són molt elevades a tot el planeta i representen un 11,4% a l'Àsia, un 9,6% a l'Àfrica occidental i un 14% a l'Amèrica central. A països com Haití o Burkina Faso, el 98% o el 90%, respectivament, dels arbres han estat talats per fer foc i cuinar. Tenint en compte aquesta problemàtica, als països afectats per l'escassetat de combustibles, la tecnologia solar pot permetre estalviar recursos, energia i temps. La radiació solar és un recurs universal, lliure, barat, accessible i no contaminant i les cuines basades en aquesta font d'ener-

gia neta permeten capturar l'energia del sol i transformar-la en una font útil per preparar aliments cuinats. A aquests beneficis, cal afegir-hi el fet que la radiació solar capturada per un forn solar permet una cocció pausada dels aliments, que es tradueix en un increment de les seves propietats nutritives.

Una dona utilitza una cuina solar

- Celeste Hicks

A molts llocs de l'Àsia, l'Àfrica i l'Amèrica llatina, cremar llenya és l'única via per fer foc i cuinar aliments

Amb tot, canviar la font de calor i apostar per les noves tecnologies requereix incorporar nous hàbits que, sovint, contradueixen la concepció ancestral de la cocció, adquirida durant mil·lennis per la civilització humana. Per aquest motiu, els projectes de cooperació destinats a implantar l'energia solar en el processament d'aliments en què intervinguin forns i cuines solars parabòliques requereixen un notable esforç per vèncer les reticències culturals a cuinar sense foc.

El gènere com a objectiu

Solsolidari, SEBA, la Fundació Terra o SCI (i el seu portal solarcooking.org) són algunes de les iniciatives que busquen apropar les cuines solars als països empobrits. Tots aquests projectes, a més, tenen una fita afegida: augmentar la participació de les dones en la vida social i econòmica, una dimensió cabdal perquè molts països empobrits puguin desenvolupar-se.

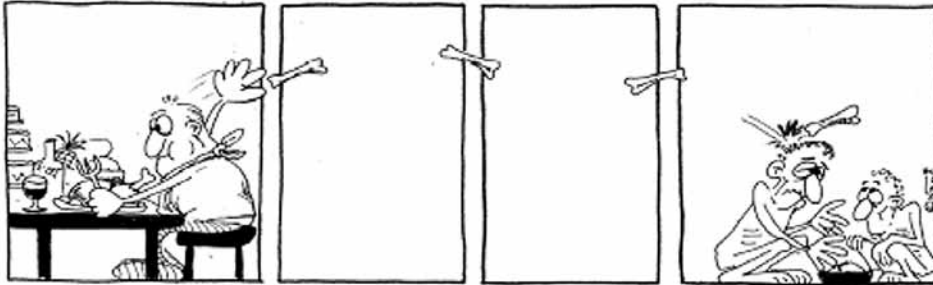
Si, com dèiem, un dels principals problemes associats a la crisi de la llenya és la complexitat en la cerca del combustible —ja que la llenya representa el 80% de l'energia consumida a les llars dels països en vies de desenvolupament—, no podem obviar que sovint la recollida de la llenya és una tasca que recau sobre dones i nenes. Obligades a fer llargues caminades, les dones d'alguns països poden dedicar entre una i cinc hores al proveïment de llenya i passar la major part del dia cercant aigua, combustible o bé cuinant. Tot i que, des d'una perspectiva occidental, l'aparició de les cuines solars és un alleugeriment per les tasques que tradicionalment s'atorguen al gènere femení, per a les dones d'aquests països, el temps que passen a la cerca d'ai-

gua i de combustibles és, també, un temps molt valuós per enfortir la seva autonomia personal i teixir les relacions de comunitat, lluny de l'esclavitud de la llar patriarcal.

La gastronomia autòctona és cultura local

La implantació de tecnologies per processar aliments amb el sol o que incorporen criteris d'eficiència energètica requereix coneixements previs sobre l'elaboració culinària local amb combustibles tradicionals. Només a partir d'aquest moment és factible que els experts en aquesta tecnologia solar puguin reproduir les condicions culinàries que es demanen per preparar les receptes locals. El tipus d'artefacte que es necessita per cuinar pot esdevenir indiferent si no s'obté el gust esperat per la família que ha de preparar el menjar seguint els seus costums. Si els resultats culinàries no són similars als que s'obtidrien amb el combustible tradicional, l'avantatge relacionat amb la cerca del combustible passa a un segon pla.

Molts projectes de cooperació busquen directament la transferència tecnològica i obvien el vector cultural

Caricatura
anticoooperació-
Nano

perquè estimen que la tecnologia solar és de gran utilitat per estalviar la cerca de combustible i per estalviar recursos al planeta. No es tracta d'una idea errònia, però sí una mica incompleta. És força comú que la població autòctona consideri que el menjar cuinat al sol no compleix les expectatives organolèptiques requerides en aquella regió. Així doncs, no s'hauria d'iniciar un projecte sense un estudi detallat de les cultures culinàries de la zona, amb la col·laboració de les expertes culinàries locals.

Com fer-ho?

Els projectes de transferència tecnològica de processament d'aliments amb energia solar i eficiència energètica no tenen l'èxit que es podria esperar perquè, habitualment, aquestes tecnologies tenen una capacitat de cocció menor i requereixen més temps que la cocció amb foc directe. La cocció sense foc ha de lluitar contra l'empremta ancestral del gran poder del foc per cuinar. Perquè el projecte tingui èxit és imprescindible, doncs, haver estudiat i practicat de manera acurada com a-

Les cuines solars són un mitjà per capturar l'energia del sol i transformar-la en una font útil per preparar aliments cuinats

Les cuines solars requereixen un esforç per vèncer les reticències culturals de les persones a cuinar sense foc

conseguir la reproducció del sabor tradicional de les receptes de la zona amb la tecnologia solar. Costa d'entendre que, en aquests projectes d'implantació de tecnologies beneficioses per al medi i la salut, s'ignori el poder d'un sentit humà tan potent com és el del gust. Cal que les entitats de cooperació internacional que tracten d'implantar tecnologies solars per al processat d'aliments canviïn el seu paradigma i deixin d'associar que la transferència tecnològica és només una qüestió d'aprenentatge. L'experiència demostra que la qüestió de fons és que prevalgui el sabor tradicional de la regió. Només quan s'aconsegueix aquesta fita, es poden valorar els altres avantatges que aporta la tecnologia.

Els objectius del mil·lenni i les cuines solars

L'ús de cuines solars necessita un procés d'adaptació a la cultura gastronòmica de cada regió

Els Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni són fites pel 2015 acordades a les Nacions Unides per garantir la igualtat al món i pactades per tots els països. Cadascun d'aquests objectius té una sèrie d'indicadors que permeten fer un seguiment del seu compliment. A continuació, presentem una lectura diferent d'aquests reptes, vinculada als projectes de cooperació amb cuines solars.

Objectiu 1: Eradicar la pobresa extrema i la fam. Moltes famílies viuen amb menys d'un dòlar al dia i gasten un terç d'aquest dòlar en combustibles per cuinar. Aquest cost, normalment, significa menjar menys. Les cuines solars redueixen la necessitat de combustible i ajuden a preservar millor els nutrients dels aliments.

Objectiu 2: Aconseguir l'educació primària universal. Moltes nenes comencen a ajudar en la cerca de combustible de ben petites. 2.000 milions de persones tenen dificultats per accedir als combustibles tradicionals i

passen la major part del dia buscant-los. No obstant això, gairebé la meitat viuen en zones riques en radiació solar. L'ús de les cuines solars facilitaria que moltes nenes poguessin tenir més temps per anar a l'escola.

Objectiu 3: Promoure la plena igualtat entre home i dona. Les cuines solars permeten no haver de dedicar temps a la cerca de combustible i no generar fums nocius a l'interior dels habitatges i demanen menys atenció per cuinar que la llenya. Aquest fet genera més temps per a l'educació, per a la producció d'aliments i per a la generació d'ingressos.

Objectiu 4: Reduir la mortalitat infantil. Les malalties relacionades amb l'aigua i el fum són la principal causa de mort infantil. El menjar que es fa en una cuina solar és lliure de fums i permet pasteuritzar l'aigua i la llet.

Objectiu 5: Millorar la salut materna. El fum del foc per cuinar i el setge al qual queden exposades certes dones

quan va a recollir combustible són dues de les principals causes de mortalitat de les dones joves de països empobrits.

Objectiu 6: Combatre la sida, el paludisme i altres malalties. Les cuines solars permeten esterilitzar el material de clíniques rurals i llars que tenen persones amb deficiències en el sistema immunològic.

Objectiu 7: Garantir un desenvolupament sostenible. Una tercera part de la humanitat només té fusta o carbó per cuinar. Quan la fusta és escassa, es cremen excrements i residus de collites, que haurien de ser retornats a la terra. Una cuina solar pot estalviar fins a una tona de fusta l'any.

Objectiu 8: Fomentar una associació mundial per al desenvolupament. Estendre l'accés a les cuines solars involucra governs, sectors comercials i humanitaris i també complementa activitats locals, nacionals i internacionals dirigides cap als objectius de desenvolupament del mil·lenni.

Aupa, Kukutza IV

FOTOGRAFIA I TEXT: Àlex Romaguera

“**H**an trencat les finestres per tapiar-les i subcontractar aire condicionat obligatori, però no s’han adonat que, fa anys, la majoria prefereix obrir les finestres i respirar aire fresc i lliure”. Ho deia Gabriel Ezkurida poc abans que Kukutza III fos escombrada pels bulldozers de l’especulador Azkuna. Setmanes després, tones de runes disposades en línia continuen poblant el turó d’Errekalde, esperant que un altre camió aixequi el mur amb el qual els poderosos intenten ocultar l’aire d’esperança amb què el *gaztetxe* bilbaí ha fet respirar milers d’animes inquietes.

Kukutza III era un espai obert, centre de cultura i de crítica lliure, memòria en construcció, punt de trobada inclusiu, mar d’alternatives i la casa d’acollida autogestionada per persones disposades a tenir una vida més edificant que els gratacels grisos amb aire condicionat.

Entre les tanques que anunciaven places uniformes, l’antiga fàbrica de Cerezo oxigenava l’entorn al ritme de Kiko

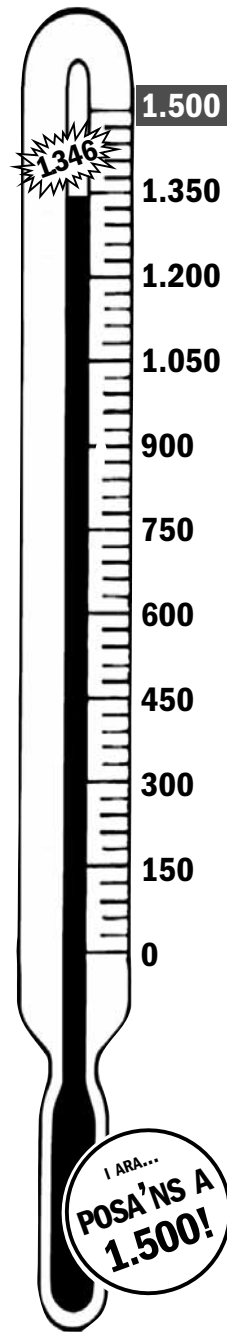
Rodríguez i d’altres artistes que han donat calidesa i color a centenars d’activitats. Tallers, cursos d’èuscar, danses, debats en profunditat, jornades interculturals o mercats no mercantilitzats han poblat de sentit un projecte que, sense portes blindades ni persianes tancades a l’exterior, s’havia fet permeable al potencial d’un poble desitjós d’abraçar la llibertat anorreada pels capitostes de l’urbanisme depredador. Sense esperar-ho, les tanquetes dels *beltzas* van empènyer un barri sencer a una guerra involuntària amb aparença de Mad Max, de la qual n’han quedat indemnes i reforçades les tones de llibertat que Kukutza III ha donat a l’Euskadi del segle XXI.

Avui, des d’un altre racó i amb les seves finestres obertes de bat a bat, els irrintis del *gaztetxe* continuen airejant la revolta a tots els *herrialdes* d’Euskal Herria. Així ho propaguen les ràdios lliures aquests últimes setmanes: “*Seguimos en lutzxa, Sentimiento kukutza. El pueblo habla, Dime kien lo eskutxa... Hablo alto y claro. Doy la kara, Sin kaputxa, No soy yo, La ke buska llenar su lutzxa...*”. Aire fresc i molta vida. Aupa, Kukutza IV.

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

I ARA...
POSA'NS A 1.500!

El Setmanari DIRECTA ha fet un salt endavant aquest 3 d'octubre i s'ha introduït de ple al món de la informació a la xarxa

CONTRA
LA **LLEI** DEL
SILENCI

POSEM LA
DIRECTA ✱
SETMANARI DE COMUNICACIÓ

Des del 3 d'octubre
la veu del carrer
minut a minut
www.setmanaridirecta.info

El ritmes de la comunicació s'han accelerat des de fa una dècada i han arribat al seu punt àlgid amb l'aparició de les xarxes socials digitals. Això ha multiplicat les possibilitats d'accés a la informació, tot i que la certesa de saber si allò que s'hi explica ha estat verificat ha minvat. La feina que ens proposem dur a terme, amb perseverança i humilitat, és aquesta.

El nostre propòsit és desgranar la informació, contrastar-la i penjar-la a la web quasi en temps real. Per fer això, necessitem la vostra col·laboració, a través de xarxes socials com Twitter o Facebook, però també per vies com el correu electrònic, el telèfon i les altres xarxes que no depenen de grans corporacions mediàtiques, com N-1 i Identica, concebudes des de la intel·ligència col·lectiva i l'horitzontalitat.

Aquest nou repte ens ha dut, alhora, a reforçar els continguts del setmanari Directa en format paper. Volem dotar el paper de més profunditat i anàlisi, amb reportatges i entrevistes, i deixar la immediatesa de l'actualitat econòmica, social i política per a la web.

Emprenem aquest camí amb fermesa, però sabent que les nostres decisions són fruit d'un replantejament continuat de la tasca que emprenem diàriament. Per tant, estem obertes a totes les crítiques, aportacions i col·laboracions que ens ajudin a créixer i a fer-ho millor. Som tot ulls i orelles!

Ens trobareu a les diferents xarxes socials a:

- twitter: @la_directa
- N-1: setmanari_directa
- Identica: ladirecta
- facebook: <http://www.facebook.com/Directa>

Butlleta de subscripció

DIRECTA

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infospai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** El Brot (La Farinera) · Gran Via, 837 | CSO La Revoluto · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Barri de Prosperitat · Pl. Àngel Pestaña, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc · Plaça del Setge de 1714. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Centre Ateneu Democràtic i Progressista · Corredosos de baix, 1 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cánoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecologic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUADADA:** Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **PALMA DE MALLORCA:** Bar Es Pinzell · Caputxines 13. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **OLESA DE MONTSERRAT:** Casal Independentista i Popular d'Olesa de Montserrat · Església, 51 baixos. **RIBES DEL GARRAP:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **RIPOLLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboia · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSÒN:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Fem cadena · Av. Raval del Carme, 81. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Café Tendur · Històridora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILADECIANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

KURDISTAN · LES TENSIONS A LES GRANS CIUTATS ESTAN A PUNT D'ESCLATAR

El conflicte militar entre el PKK i l'Estat turc viu una nova escalada violenta

Andreu Jerez

Diyarbakir, Kurdistan turc

La població de Diyarbakir ja està acostumada al soroll eixordador dels avions i helicòpters militars que sobrevolen diàriament la capital no oficial del Kurdistan turc. Les seves habitacions continuen amb la seua quotidianitat, tot i que el soroll pot arribar a fer impossibles les converses al carrer i els mercats de la ciutat. És l'aviació de l'exèrcit turc, que parteix del modest aeroport de Diyarbakir per bombardejar les bases de la guerrilla kurda del PKK situades a les muntanyes, a la frontera amb Turquia i fins i tot al nord del país veí. El vol dels caces és la prova irrefutable que el sud-est de l'Estat turc és l'escenari d'una guerra cruenta que ja ha costat la vida a més de 40.000 persones. L'anomenada *qüestió kurda* continua oberta i sense una solució a la vista: una guerra entre el grup armat del Partit dels Treballadors Kurds (PKK) -considerat un grup terrorista per la Unió Europea i els Estats Units- i les forces de seguretat turques.

Des de principis d'estiu, han mort més de 100 persones en diferents episodis

La pressió militar exercida durant l'exèrcit turc al Kurdistan, arran dels diversos atacs del PKK a diferents ciutats kurdes i turques durant les últimes setmanes, no va passar desapercebuda per les participants al Fòrum Social de la Mesopotàmia (FSM), que es va celebrar a Diyarbakir entre el 22 i el 25 de setembre sota el lema *La pau prevaldrà*. No en va, després de la lectura de la declaració oficial del fòrum, el representant d'una de les organitzacions presents va demanar la inclusió "d'una petició d'alto el foc" en relació a la guerra que viu esta terra, pont entre la península d'Anatòlia i l'Orient Mitjà.

Les esperances sobre una possible sortida negociada del conflicte que s'havien obert aquest any gràcies a les converses -reconegudes oficialment- entre el PKK i el govern d'Ankara s'han vist truncades per l'escalada de la violència. Des de principis d'estiu, han mort més de

Un helicòpter militar sobrevola Diyarbakir

100 persones. Només durant els últims quinze dies, més de vint persones -la meitat d'elles civils- van morir en diferents atemptats i enfrontaments. El govern islamista del Partit de la Justícia i el Desenvolupament (AKP) i el seu primer ministre, Recep Tayyip Erdogan, ja han anunciat que descarten continuar les negociacions. De moment, el camí cap a la pau pareix tancat novament.

Orígens del conflicte

Fins i tot l'origen d'aquesta guerra és matèria de discussió: "Mentre el Partit de la Pau i la Democràcia (BDP, braç polític del PKK) considera que l'arrel del conflicte és la mateixa creació de la República de Turquia el 1923, que va suposar la negació del caràcter multinacional de l'Estat i la conseqüent uniformització dels seus ciutadans, els nacionalistes turcs i els kemalistes opinen que el conflicte va ser creat per poders exteriors per desestabilitzar la república fundada per Mustafa Kemal Atatürk", comenta Murat Sofuoglu, coordinador de l'ONG Ekopolitik. Murat sap del que parla: l'organització que coordina s'encarrega

de crear ponts entre les diferents posicions en conflicte fent sessions de mediació als districtes sud-orientals més conflictius i fins i tot al nord de l'Iraq.

Polítologues i analistes locals consideren que el procés de democratització que ha experimentat l'Estat turc arran de l'inici del procés d'entrada de Turquia a la UE el 1999 està lligat directament a la solució definitiva del conflicte; és a dir, mentre el conflicte no trobe una solució pacífica i dialogada, Turquia no aconseguirà culminar el procés de democratització esmentat. No en va, la majoria de vulneracions dels drets humans que han tingut lloc a Turquia durant les últimes dècades estan estretament relacionades amb el conflicte armat entre el PKK i l'Estat.

L'arrel del conflicte resideix, efectivament, en la mateixa naturalesa de la República fundada per Atatürk. És l'opinió de Kemal Kiriski, professor de política i economia de la Universitat del Bòsfor d'Istanbul. Basada en el secularisme institucional, l'orientació cap a Occident i el culte a la figura d'Atatürk, la República va negar, des dels seus

inícis, l'existència de minories nacionals i religioses com l'armènia, la grega o la kurda. La frase "una nació, una llengua i un líder" va ser, precisament, l'eslògan sota el qual es va crear la República kemalista. Així doncs, totes les minories van ser assimilades amb èxit per la majoria turca; totes tret de la més gran, la kurda, que actualment compta amb prop de quinze milions de persones -d'una població total de 75 milions de ciutadanes- i que s'hi ha resistit.

Només una reforma de l'Estat i la seua Constitució, que conté referències ètniques i defineix la seua ciutadania com a "turca", pot resoldre el conflicte, opina Gencer Özcan, professor de polítiques de la Universitat Bilgi d'Istanbul. De fet, eixa és una de les demandes fonamentals del braç polític del PKK, el BDP. Ali Ozdus, membre del comitè de municipalitats del partit, enumera les condicions fonamentals de la seua formació a la seu del BDP a Diyarbakir: dret de rebre l'educació íntegra en kurd, eliminació de la barrera electoral del 10% per entrar al Parlament, eliminació de les referències ètniques a la Constitució, amnistia

per la gent del PKK que abandona les armes, millora de les condicions carceràries del líder kurd Abdullah Öcalan (empresonat des de 1999) i de la resta de persones preses del PKK i una reorganització política que permeti un funcionament més democràtic i descentralitzat de l'Estat.

No és casual que el BDP i el PKK renunciessin a la independència fa temps: saben que gran part de la població kurda viu a tot el territori de l'Estat i no només als territoris sud-orientals. Només una remodelació estatal solucionarà el conflicte. Per la seua banda, el govern d'Erdogan haurà de fer front a dos enemics: el marcat nacionalisme que encara caracteritza l'opinió pública turca i la repressió sistemàtica exercida per l'Estat contra el moviment nacional kurd. Només durant els primers sis mesos de 2011, més de 16.000 persones van ser detingudes per qüestions polítiques al Kurdistan turc, segons xifres de l'organització de defensa dels drets humans IHD. "Nosaltres volem fer política a Ankara", afirma Ali del BDP, "però cinc dels nostres diputats continuen empresonats".

ANDREU JEREZ

, roda el món

MADRID · LLUITA

Manifestacions en defensa de l'habitatge digne i contra els desnonaments

Marina Morales
Madrid

La població madrilenya va sortir al carrer, el diumenge 24 de setembre, sota el lema *Pel dret a l'habitatge*. La marea de cartells i pancartes feien referència a les reivindicacions del pagament retroactiu (saldar el deute quan s'entrega l'habitatge), el lloguer social i la fi dels desnonaments. La manifestació, convocada per la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca de Madrid, amb el suport del moviment del 15-M i de Democràcia Real Ja, va concentrar prop de 2.000 persones, que van marxar a ritme de batucada, però amb actitud ferma i exigent davant la situació actual. Les altres plataformes d'afectades per les hipoteques també van organitzar manifestacions a d'altres ciutats de l'Estat. Barcelona va ser la ciutat que va congrega més gent, prop de 5.000 persones.

Des de l'esclat de l'actual crisi econòmica, les dificultats per pagar les hipoteques han fet que moltes famílies hagin hagut d'entregar el seu habitatge al banc. Conseqüentment, cada dia, 180 famílies es queden al carrer. Encara avui, aquestes famílies deuen el cost de la hipoteca al seu banc.

L'aplicació del lloguer social és una de les reivindicacions de les plataformes d'afectades per la hipoteca

Tot i la poca voluntat per canviar la situació que mostren els partits polítics governants, les diferents plataformes d'afectades per la hipoteca i la població en general demanen que l'entrega de l'habitatge impliqui la cancel·lació del deute.

També es demana la fi dels desnonaments. Des que va començar la crisi, les plataformes treballen per evitar que les famílies sense recursos es quedin al carrer. L'aplicació del lloguer social és una altra de les reivindicacions populars, que consisteix a garantir que totes aquelles persones i famílies que no puguin fer front al cost mensual dels lloguers tinguin el dret d'acollir-se al lloguer social (pisos oferts pels ajuntaments i les comunitats autònomes amb uns costos més baixos). Una situació fàcil de solucionar si tenim en compte que, a l'Estat espanyol, es calcula que hi ha més de tres milions de pisos buits.

GRÈCIA · UN GRAN NOMBRE DE PERSONES MARXA DEL PAÍS PER ANAR A TREBALLAR O A ESTUDIAR

La generació perduda se'n va

Ex Empleades de la companyia Olympic Airways bloquegen l'Entrada a l'Oficina de Comptabilitat General

Apostolis Fotiadis
Atenes

Cada dia, des de ben d'hora al matí, es forma una cua llarga de persones davant l'Oficina de Traducció de l'Estat a Thission, el centre d'Atenes. La majoria són joves que demanen que es processin documents que necessiten per marxar a l'estranger a treballar o a estudiar. Moltes d'aquestes persones, més tard, repeteixen les cues davant les ambaixades per demanar els visats. Són senyals visibles de l'onada migratòria que està escombrant Grècia.

La desocupació ha arribat oficialment al 16% aquest mes. El ministre d'economia, Evaggelos Venizelos, ha admès públicament que l'economia es retreu més del que havien temut; el PIB del país s'ha encongit un 5,2% aquest any i la tendència continuarà l'any vinent.

Oficialment, hi ha més de 790.000 persones sense feina. Els nombres reals, però, són més elevats, ja que hi ha molta gent que no es comptabilitza per diversos motius.

El jovent que està a punt d'entrar al mercat laboral és un dels sectors més afectats. A la franja d'edat entre els quinze i els 29 anys, la desocupació frega el 40%. Aquestes persones són les que protagonitzen l'onada migratòria. Però, a més, fins i tot hi ha joves que tenien una bona feina i prefereixen marxar. Andreas Kallisteris va deixar una feina ben pagada de consultor al Ministeri de Treball per seguir la seva dona i el seu fill, que marxaven a Berlín. La seva dona és una traductora que treballava de *freelance* i que també es guanyava la vida, però creu que marxar és la millor opció. "Pensem que no tornarem mai", diu Kallisteris, un polític reconegut. "No puc participar del

futur ni canviar les decisions preses pel govern fallit ni el sistema polític. No hi ha perspectives de futur per aquest país", afirma. "Darrer meu, deixo un lloc que s'està convertint en un desert, arran de la marxa dels millors recursos humans; a més, hi ha fenòmens com l'augment de l'extrema dreta i el subdesenvolupament, que crearan més problemes socials en poc temps. Només tornaré si i quan la generació que ara se'n va pugui governar el país", conclou.

Arrels amb vells emigrants s'han revitalitzat des de l'any passat. La majoria de grecs i gregues del nord-est, la zona més colpida per la crisi, estan intentant marxar cap a Alemanya i Escandinàvia, allà on la seva parentela es va multiplicar com a *gastarbeiters* (treballadors convidats) durant els anys 50 i 60. Els països de l'Europa occidental, els EUA, el Canadà i Austrà-

lia són les destinacions preferides amb diferència.

El mes de juliol, 106.775 persones havien visitat la pàgina web d'Europass, un espai des d'on es pot buscar feina a diversos països de la UE. A l'agost, aquesta pàgina havia processat 55.073 documents de persones provinents de Grècia.

A Austràlia, després que s'hagin conegut diversos casos de falses promeses de migració i de feina a canvi de diners, la comunitat grega de Melbourne, una de les més grans del món, s'ha mobilitzat per ajudar la gent nouvinguda. Seguint aquesta iniciativa, l'ambaixada australiana a Grècia ha anunciat una trobada entre potencials migrants i empresariats a Atenes els dies 8 i 9 d'octubre. Es preveu que serà un èxit de participació.

Part del jovent ha anat a parar a destinacions poc habituals. Dionysis Raitsos, un investigador del Centre Mari Grec, mai no havia pensat que marxaria a viure a l'Àrabia Saudita. "Jo tenia una bona feina en un ambient dinàmic, però patíem una seriosa manca de recursos", diu. "Hi vaig treballar quatre anys, amb un sou bàsic i sense perspectives de millora. Els contractes dels meus companys es van anar acabant i no se'ls va renovar, fins que em va tocar a mi", continua. L'any passat, Raitsos es va mudar a la Universitat Rei Abdullah de ciència i tecnologia a l'Àrabia Saudita. "Va ser una decisió intel·ligent. Em van donar una beca i una ajuda per viure i em vaig trobar en un ambient on les coses avançaven. Malgrat les diferències culturals i les dificultats d'emigrar, sortir de Grècia va ser una solució", conclou l'oceanòleg.

Els països de l'Europa occidental, els EUA, el Canadà i Austràlia són les destinacions preferides

És difícil identificar la magnitud del procés migratori i l'impacte que tindrà al país, però les expertes es mostren pessimistes. Savvas Robolis, cap de recerca de l'Institut del Treball del Sindicat General de Treballadors, descriu el jovent com "la generació grega perduda".

Grècia no pot assumir les gairebé 40.000 persones treballadores que entren al mercat laboral cada any, que ara s'han de buscar un futur millor a l'estranger. La majoria no pensen tornar.

ISLÀNDIA · LA PROPOSTA DE CONSTITUCIÓ FETA PER UN CONSELL DE 25 PERSONES ARRIBA AL PARLAMENT

Amb les cartes a la mà

Álvaro Porro
Islàndia

A l'Estat espanyol, sobretot arran de l'aparició del moviment del 15-M, s'ha parlat molt i bé del procés islandès. Tanmateix, a l'illa àrtica, activistes i analistes es pregunten fins a quin punt aquest procés és l'èxit que hi hem volgut veure. Un d'ells és l'analista Egill Helgason, que presenta alguns interrogants. Així, per exemple, és veritat que Islàndia ha rebutjat, a través de dos referèndums, pagar amb diners públics els deutes dels bancs islandesos (el primer amb un 93,2% en contra i el segon amb un 58,9%), però, segons Egill, Islàndia podria perdre una demanda davant un tribunal internacional i veure's obligada a pagar. A més, Egill ressalta que, segons un informe de l'OCDE, només Irlanda ha posat més diners públics que Islàndia en les seves institucions financeres fallides. D'altres analistes destaquen que dos d'aquests bancs ja han estat reprivatitzats i la reprivatització del tercer està en debat. Sobre el procés contra la gent responsable del col·lapse, afirma Egill, està essent lent i confús, fet que ha generat frustració entre l'opinió pública.

Només un 62% del Parlament ha donat suport al procés de canvi constitucional i només un diputat ha votat en contra

Si bé -com ja sabíem- no és or tot el que lluu, tampoc cal caure en el cinisme. El cert és que Islàndia ha servit d'inspiració i ho ha estat perquè hi ha motius: una revolta popular que obliga a la dimissió de tot un govern i del director del banc central; un president que, arran de la pressió popular, força la convocatòria de referèndums per aprovar lleis consensuades al Parlament; uns referèndums en què es vota sendes vegades no pagar deute privat amb diners públics; canvis en el govern cap a l'esquerra; un exprimer ministre que ha estat portat davant dels tribunals; un cert xoc en un país paradigma de la societat de consum i també laboratori de polítiques ultraliberals, i potser un dels punts més interessants i rellevants: el procés participatiu erigit per reescriure la Constitució.

Procés polèmic

El procés de canvi constitucional no ha gaudit mai del beneplàcit de part de l'establishment polític i

El poble islandès es va negar a que l'estat rescatés els bancs

mediàtic. De fet, només un 62% del Parlament hi va donar suport, tot i que només un diputat es va atrevir a votar-hi en contra. A la vegada, un dels 25 escollits per dur-lo a terme, Andrius Magnusson, justifica la moderada taxa de participació (36%) en l'elecció del consell en el "subtil buit mediàtic de bona part dels mitjans privats, lligats als centres de poder tradicionals". No va ser l'únic obstacle. Davant algunes denúncies que posaven en qüestió protocols tècnics sobre l'escrutini, el Tribunal Suprem (de caràcter conservador) va decidir invalidar la votació. El govern va haver de fer un "volteig legal" a la invalidació, en què l'assemblea escollida es va convertir en un Consell Assessor al qual el Parlament va encarregar la redacció d'una proposta de Constitució.

Les 25 persones escollides han estat treballant intensament durant quatre mesos i, el mes de juliol, van enviar la proposta final al Parlament. Magnusson valora amb certa satisfacció el fet d'haver elaborat una proposta de consens (no va tenir ni un vot en contra), fet que ha permès "recuperar l'autoritat debilitada per la invalidació". Un consens meritori, ja que el consell estava format per membres de tot l'arc ideològic (des del neoliberalisme a l'extrema esquerra).

Magnusson, com la majoria dels seus companys, no és polític, sinó psiquiatra, i la seva popularitat es deu al seu activisme des d'abans del col·lapse.

La nova Constitució prohibeix el servei militar obligatori i promou un sistema educatiu molt més crític

De la nova Constitució, Katrin -una jove advocada i coneguda activista, també participant al consell- en destaca el que anomena "drets de la naturalesa" o sobirania nacional sobre els recursos naturals, inspirada en els models de l'Equador i Bolívia. També defensa com a passos endavant la prohibició del servei militar obligatori o la promoció d'un sistema educatiu més crític. Per la seva banda, Magnusson destaca els avanços fets en el camp de la transparència: l'accés a la informació, a actes i reunions, estarà protegit constitucionalment.

Però també hi ha crítiques. Kristin, membre fundador d'ALSA -una plataforma que promou la democràcia directa- i molt actiu en el procés de deliberació online obert, considera que, tot i que s'han obtingut resultats importants, no s'ha millorat prou en democràcia directa i que els avenços en el camp financer i econòmic són gairebé nuls. Magnusson també ho reconeix, si bé explica que ha estat un dels preus que s'ha hagut de pagar per assolir la unanimitat. Per tot plegat, Kristin argumenta que, si bé hi haurà canvis estructurals en la societat islandesa, l'estructura i la cultura polítiques i el repartiment del poder econòmic no es veuran trastocats significativament.

I ara què?

La proposta de Constitució està en mans del Parlament. Katrin creu que la proposta és massa radical perquè el Parlament l'aprovi, però, a la vegada, creu que és difícil aturar-la: "Ara ja no ens poden dir que és molt complicat fer una nova Constitució". Einar Már Gudmundsson, conegut escriptor compromès i membre d'ATTAC, diu que el principal canvi social a Islàndia és que "hi ha molta més gent que se sent empoderada, que té quelcom a

dir" i pensa que, si el Parlament desvirtua la proposta constitucional, és probable que la gent es torni a aixecar. "Potser és el que necessari".

Els membres del consell han dit que es presentaran a les eleccions si la seva proposta es veu desvirtuada

tem", conclou. Des del moviment de les cassoles, també s'ha advertit d'una nova revolta si s'atura el canvi i els membres del consell han amenaçat de presentar-se a les eleccions per impulsar la seva proposta, si aquesta es veu desvirtuada. Les cartes estan llançades i, aquest cop, sembla difícil que ningú passi torn perquè el que s'està apostant, en part, són les pròpies regles del joc.

+INFO

www.opcions.org.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Es busquen artistes per pintar i obrir murs a Barcelona

Aquest mes d'octubre arriba la trobada internacional OpenWalls Conference

Anna Pujol Reig

expressions@setmanaridirecta.info

De vegades, és molt fàcil passar d'un extrem a l'altre, és a dir, passar de ser un vándal a un artista reconegut per totes aquelles institucions que t'havien criminalitzat. I aquesta polaritat sempre ha estat una constant dins l'anomenat art urbà, aquell que molts cops alegra els nostres ulls quan fem un passeig entre l'asfalt i els edificis anònims.

OpenWalls Conference neix de la vocació de contrarestar aquesta dicotomia que envolta l'art urbà. Un art que ha esdevingut un dels fenòmens artístics més importants pel que fa a les grans ciutats i que no només reflecteix una nova plasticitat mitjançant noves formes d'expressió i sobretot suports, sinó que, sovint, transmet el malestar i la problemàtica social de cada moment. Per tant, és un art que pot passar de la mera decoració a la crítica i que està en evolució constant, ja que el seu marc d'acció -els murs de la ciutat- també és un espai mutant i complex. El fet que les institucions comencessin a criminalitzar les persones que practiquen aquesta forma d'expressió artística ha fet aparèixer tot un seguit d'associacions i projectes que intenten intercedir entre l'establishment i els artistes per aconseguir nous espais i intentar gestionar aquestes accions. Precisament, a Barcelona, s'hi trobaran representants d'altres ciutats que també estan duent a terme unes polítiques similars a l'hora de gestionar els seus espais; hi haurà ponents del grup Muralarts Filadelfia (encara per confirmar), que desenvolupa un projecte des de fa més de tres dècades; Assalto Producciones de Zaragoza; Persianes Lliures de Barcelona; el projecte impulsat per l'Ajuntament de Terrassa Aquí pots!; Recetas

Juan Carlos Noria és un artista combatiu i un activista polític

Treball de Mymo, que assistirà al Openwalls

El col·lectiu Hartos del Arte critica el món de l'art i les galeries

Urbanes de Sevilla, que practiquen un urbanisme col·laboratiu amb una mirada crítica; Galeria Urbana de Lisboa; Oficina de gestió de murs de Madrid, una plataforma que posa en contacte artistes i veïnat amb murs; Legal-walls.org de Suïssa; Visual-Lab de Tarragona i Faire le M.U.R de París, a part de gent entesa i activistes. Aquests grups lluiten per poder enriquir les polítiques públiques poc eficients en relació a la disminució de les pintades i que, en gran

mesura, estan desaprovechant els actius que planteja el fenomen a nivell cultural, però també social i de participació de la població. Amb dades a la mà, l'Ajuntament de Barcelona ha destinat aproximadament un total de quatre milions d'euros a la neteja de pintades i, del total de detencions efectuades per la policia, el 0,23% són relacionades amb les pintades.

El seminari internacional planteja dues propostes: xerrades i també un workshop amb projec-

tes concrets sobre aquest tema. De fet, OpenWalls fa una aposta pel projecte openwalls.org, que permet pintar de manera legal a tots els murs que en formen part. Dins d'aquest projecte, hi ha la segona idea del seminari, que, coincidint amb el Dia Internacional de la Pintura (21 d'octubre), ha iniciat una convocatòria oberta fins el proper 7 d'octubre on es deixarà pintar lliurement alguns dels murs que formaran part del circuit d'OpenWalls al districte d'Horta-Guinardó, a Sant Andreu i a Telheiras (Lisboa, Portugal). En cas de pluja, s'optarà pel Túnel de Mundet. Per poder-hi accedir, s'ha de presentar el treball a l'Espai Jove Bocanord o bé a OpenWalls conference. De la mateixa manera, es convidarà totes les entitats i associacions o persones que ho desitgin a treballar les bases per crear col·lectivament un document marc que es nodreixi de totes les experiències presentades i que pugui oferir pautes d'actualització generals.

El plat fort de les jornades l'oferiran les diferents artistes professionals convidades, que intervindran a diferents localitzacions de la ciutat de Barcelona, on podrem veure treballar *in situ* diverses persones com Aryz, última revelació de l'art urbà barceloní, proper al surrealisme i a les temàtiques fosques; SatOne, il·lustrador d'origen colombià que fa temps que barreja diferents llenguatges; Ripó, que crea jocs de paraules cal·ligràfiques que va deixant a les parets, sovint, allunyades en pobles abandonats i que ens planteja enigmes; Jaz, originari de Buenos Aires i que concep el carrer com el seu espai de creació; la sevillana Lahe, referent dins d'aquest món; Neko, amb més d'una dècada al darrere i que sempre juga amb la comunicació a través de l'obra; Faif!, creador de mons epilèptics i també de personatges amb vides molt reals; Mymo, de Berlín, que ha deixat petjada a les ciutats

Openwalls conference

Del 20 al 21 d'octubre a Barcelona. Diferents espais de la ciutat. CCCB, Espai Jove Bocanord i Espai Jove Fontana. Activitats gratuïtes. <http://conference.openwalls.org/>

més importants del planeta; HDA, grup d'amics que treballen el grafit i que, mitjançant el seu art, fan una crítica a les galeries i el món de l'art; Outsider, que s'acosta a l'estil del còmic en el seu últim treball; Juan Carlos Noria, activista cultural i polític que utilitza la seva obra com una arma, i EME, amb un estil naíf i simple que expressa il·lusió i desacord amb el món on viu. Es podran veure aquests artistes treballant a diversos espais dels districtes d'Horta-Guinardó, de Gràcia, de l'Eixample, de Sant Andreu i de Ciutat Vella. Finalment, per tancar les jornades, es farà un mural comunitari al barri de Baró de Viver, al Districte de Sant Andreu.

Openwalls conference pretén crear un abans i després en el fenomen de l'art urbà a la ciutat, ja que és una bona manera de qüestionar-nos aspectes clau de la cultura, l'art i la societat contemporània en què vivim.

MÚSICA

'Say it loud': torna el cycle dedicat a la música negra

Els sons que van vehicular les reivindicacions del moviment afroamericà

Integrants del grup Excitements

Xavier Urbano
expressions@setmanaridirecta.info

Parafraçant el padrí del soul, *'Say it loud, I'm black and I'm proud'* (Crida-ho ben fort, sóc negre i me'n sento orgullós), el cycle de música negra *Say it loud* torna a la càrrega en la seva quarta edició. Representats per una imatge que homenatja Emory Douglas, el reconegut il·lustrador del Black Panther Party, presenten quatre dates que barregen els diferents estils del que coneixem com a música negra. Si repassem la seva programació, veurem que la primera convocatòria dona prioritat als plats i les sessions de diferents disjocueis i sound systems residents a Catalunya. Els grans dinars Mr Love Daddy i Pablo Lamotta obriran foc el dijous 13 i un pòquer de *sounds* formats per Rebelmadiq Sound, Freedom Cry, Ponent One Sound i els clotencs The Neighbourgs Selectors posarà ritme al divendres 14 d'octubre. Ambdues activitats són gratuïtes.

El cap de setmana següent es reserva a la música en directe a un preu força reduït (5 euros). Aquesta arribarà, sobretot, de la mà de The Excitements, la banda de soul i funk de Barcelona que portarà el seu so potent fins a la farinera del Clot. Serà una ocasió excepcional per veure els acompanyants d'artistes com Sharon Jones o Aloe Blacc, després del regust agre dolç, per culpa del so, del directe que van oferir a la plaça Reial durant les festes de la Mercè. El dissabte 22 d'octubre, els protagonistes seran els sons més arriscats que, sota el nom de Grandmixer, ens oferiran Marc Aya, Core Rithm i Tom Warburton. Partint del jazz, busquen un punt de confluència amb

sons vinculats al hip-hop o l'electrònica. El concert comptarà amb un bon nombre de col·laboracions, com les de Marco Fonktana, Rodrigo d'At Versaris o el dj Helios, entre d'altres. Tant el concert del divendres com el del dissabte s'arrodinaran amb les sessions finals de dos artistes als plats. D'una banda, després de The Excitements, Sr Lobezero posarà els seus temes directament portats de les cabines dels clubs granadins Boogaclub i Afrodisia, un dj responsable de diversos recopilatoris editats pel segell Vampisoul que punxarà estrictament en vinil. El dissabte, Harry Callahan -pseudònim rere el qual s'amaga un reputat activista de la música negra que ha passat per diferents sales i projectes com el Marula Cafè- oferirà el mateix patró de treball, però amb una selecció diferent.

D'Assata Shakur a Emory Douglas

Més enllà de la programació, el cycle no només vol ser un exhibidor cultural, sinó que també busca reforçar la presència de la música negra a la ciutat i reivindicar-la com a mecanisme històric que ha acompanyat i vehicular les demandes del moviment afroamericà. Si durant l'edició de 2010 es va reivindicar la imatge d'Assata Shakur, una antiga Pantera Negra que actualment viu refugiada a Cuba, l'edició d'enguany ha volgut recuperar la feina feta per Emory Douglas en el si del Ministeri de Cultura del Black Panther Party (BPP). Douglas, agitador incansable, va dotar el moviment d'una imatge pròpia que es va veure reproduïda, sobretot, mitjançant la cartelleria i el periòdic que editava el BPP, fins al punt que, anys després, no només es van conside-

Soy it loud

13 d'octubre, 21h. Gratuït. Inauguració del cycle amb Mr Love Daddy i Pablo la motta.
14 d'octubre, 22h. Gratuït. Nit de Sounds: Jamaican Músic, The Neighbourgs, Rebelmadiq Sound, Freedom Cry, Ponent One Sound.
21 d'octubre, 22h. 5 euros. The excitements, Dj Sr Lobezero.
22 d'octubre, 22h. 5 euros. GrandMixer amb Marc Aya, Core Rithm i Tom Warburton.
DJ Harry Callahan
www.sayitloud.cat.
La Farinera del Clot:
Gran Via de les Corts Catalanes, 837. Metro L1 Glòries.

rar revolucionaris els missatges polítics, sinó també l'estètica i la forma de treballar d'Emory. Fins i tot el Museu d'art contemporani de Los Angeles li va dedicar una retrospectiva l'any 2007. Totes les activitats es faran a l'auditori del Centre Cultural la Farinera del Clot, a la plaça de les Glòries.

CÒMIC

Més enllà de l'entreteniment

Arriba el segon Saló de Còmic Social a Santa Coloma de Gramenet sota el lema 'Còmic, crisi i resistències'

Kap serà un dels il·lustradors compromesos i crítics que assistirà al saló

Àlex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

A diferència d'altres cïtes i fires del món del còmic, aquest saló està centrat exclusivament en el gènere que té una intencionalitat política o constitueix una denúncia social. Organitzat sense ànim de lucre i sota el lema *Còmic, crisi i resistències*, el saló del còmic es caracteritza per ser un espai de trobada de les artistes gràfiques amb diferents agents socials.

Enguany, el saló acollirà dues exposicions: a la Biblioteca Central, s'hi podran veure obres sobre el moviment d'indignació del 15-M, amb les il·lustracions "Revolution complex" o "Yes, we camp", entre altres. L'altra exposició serà al centre polivalent Mas Fonollar; anomenada *La gran estafa*, recollirà una selecció de tires humorístiques aglutinades dins la pàgina web *el estafador*.

Debats amb artistes i agents

Pel que fa als actes, de dijous (6 d'octubre) a diumenge (9 d'octubre), cada vespre s'ha programat un debat a la Biblioteca Central de Santa Coloma, que vol acostar artistes i moviments socials. La sessió del dijous al vespre, que se centrarà en la pobresa (*Quan el carrer t'atrapa*), comptarà amb el testimoni de Miguel Fuster, autor dels còmics autobiogràfics *15 años en la calle i Llorarás donde nadie te vea* (ed. Glenat), i també amb treballadores i usuàries del menjador social de Santa Coloma, de la fundació Arrels, entre altres.

El debat del divendres, dedicat a la defensa del treball digne i dels serveis públics, aplegarà il·lustradors de la premsa com Manel Fontdevila, Alejandro Torres i el francès

Saló del Còmic Social

Del 6 al 9 d'octubre. Gratuït.
<http://saloncomicsocial.blogspot.com/>.
comicsocial@gmail.com.

Pierre Coutaz, sindicalistes alternatius i economistes per debatre quina és la seva mirada sobre la realitat i com es representa i lluita.

El dissabte al vespre, es parlarà sobre el moviment 15-M: per un costat, hi haurà artistes gràfics com les autores del còmic col·lectiu *Yes, we camp* (ed. Dibboks) i les autores de *Revolution Complex* (ed. Norma) i, per l'altre, també persones de moviments socials com Carlos Sampietro d'ATTAC, Esther Vivas de Revolta global i Enric Duran de la Cooperativa Integral.

El debat del diumenge al migdia estarà dedicat a la llibertat d'expressió als mitjans de comunicació escrits i hi intervinen Carlos Azagra, Kap, Sr. Plástiko i Javi Arroyo. L'historiador de premsa i còmic Antonio Martín parlarà de *l'edat d'or* del dibuix satíric a la premsa.

, expressions

MÚSICA

Tots els valencians que vull

Senior i el Cor Brutal publiquen el seu segon disc dos anys després

NOEMÍ ELÍAS BASCUÑANA

Senior són com ells es defineixen, quatre barbutos de classe obrera de la ciutat més feixista de l'Estat

Roger Bonastre
expressions@setmanaridirecta.info

Gran, i prou que ho és, de gran, el nou i segon disc dels valencians Senior i el Cor Brutal publicat el 26 de setembre, dos anys després del seu prometedor debut amb *L'experiència gratificant* (Malatesta Records, 2009). És així, sense esquerdes, Miquel Landete i companyia –gran, també, la companyia– han concebut un excel·lent grapat de cançons d'inspiració i arrel americana que escurcen distàncies entre València i el país de “Tots els Ianquis que vull”. És un treball que commou per la seva franquesa, tant instrumental com lírica, amb petites i grans confessions amarades d'una intimitat i d'una llum –ara sí– ben nostra, ben mediterrània.

És un disc que arriba al moll de l'os però –i aquí rau la seva grandesa– et fa somriure sense esforç, amb un optimisme genuí. Si algú ho dubta, feu esclatar els vostres altaveus i auriculars amb “Amoride”, cinquena i catàrtica peça del disc. I és que, quan el missatge és clar, poques paraules basten: “Folla'm de tot cor i fes-me un home nou!”, ens canta amb convicció

desacomplexada l'autor de “València eres una puta”. Però aquesta només n'és una mostra; al seu costat, cançons com “El bon any”, l'esmentada “Tots els Ianquis que vull”, “Gran” (I i II), “Llàgrimes de gintònic” o la magnífica “Lluna de mandarina” llueixen atractives textures del que podríem anomenar folk-rock –o, si es vol, rock acústic, eclèctic i càlid– i converteixen aquest disc en una obra certament única dins l'escena actual de la música popular contemporània en català.

En aquest sentit, Landete s'expressava amb aquestes paraules quan parlava sobre la identitat del grup en una entrevista recent: “Quatre barbutos de classe obrera de la ciutat més feixista de l'Estat que fan rock americà cantat en català? Humil i honestament, crec que ocupem el nostre propi lloc”.

Per tot plegat, és d'esperar que, amb la publicació de *Gran*, per a Senior i El Cor Brutal hagi començat “El bon any”, ben bé que s'ho mereixen. A banda, val a dir que, com ja saben els seguidors i seguidors del grup, les seves cançons guanyen alguna cosa més que força i presència en directe, troben el seu lloc. Així ho vam poder comprovar

Senior i el Cor Brutal

Gran.
Coedicció Malatesta Records i LaCasaCalba, 2011. Proper concert a l'Heliogàbal de Barcelona el 18 de novembre.

les persones que vam assistir als seus darrers concerts a Sant Boi de Llobregat (Festival Altaveu) i a la plaça Reial de Barcelona (BAM), on les camises i les barbes de Landete, Juanlu Tormo, Rafa Ferreiro i Endika Martin –sense barba– van vèncer i convèncer. La propera cita és a l'Heliogàbal de Barcelona el 18 de novembre vinent.

LLIBRES

Viure sense nuclears

Un llibre que ens planteja una pregunta: Com podem acceptar viure amb l'energia atòmica?

PEP MARTÍ

L'autor, Jordi Bigues, amb el trobador Ton Dalmau

Jordi Panyella Carbonell
expressions@setmanaridirecta.info

Un centenar de persones es van aplegar el 29 de setembre a l'aula 2 del CCCB per assistir a l'espectacle audiovisual de presentació del llibre *Avui actius...o demà radioactius*, el quart títol de la col·lecció “Producció Neta” de Pol·len edicions. Les primeres imatges van ser tres treballs de l'artista japonès Isao Hashimoto: 1945-1998, *Overkilled* i *The names of the experiments*, que mostren de forma visual la quantitat de proves nuclears que s'han fet al planeta. Tot seguit, es van mostrar les 42 infografies que omplen el llibre per intentar explicar, també de manera visual, aspectes prou complexos com les catàstrofes nuclears, el món nuclear, la salut i les radiacions o el moviment antinuclear.

En les diverses intervencions de la sala, hi planeja una idea que també apareix a la dedicatòria del llibre: la qüestió no és com viure sense nuclears, sinó com és possible que acceptem viure amb elles. Per cloure l'acte, l'activista i trobador Ton Dalmau va interpretar, amb el suport de totes les persones presents, una adaptació de la cançó “Acres of clams” (*Acres de cloïsses*), composta per Charlie King (1977) i popularitzada per Pete Seeger durant la lluita antinuclear que va liderar la Clamshell Alliance contra la central de Seabrook, a New Hampshire (EUA).

Avui actius... o demà radioactius

Jordi Bigues, amb articles d'Ulrick Beck, Helena Fusté, Josep Martí i Eduard Rodríguez Farré. 136 pàgines. Inclou un carnet personal d'exposició a les radiacions, motxilla ecològica i petjada radioactiva per unitat de producte. Pol·len edicions, www.pol-len.cat.

El llibre, com tots els títols publicats per Pol·len edicions, segueix els criteris de l'anomenada ecoedició (www.ecoedicio.cat). Aquest cop, però, se'n experimenta un de nou: la tirada ponderada. Finançat a través d'una iniciativa popular de finançament mitjançant el portal Verkami.com, l'editorial va poder ajustar la tirada als 679 exemplars del llibre que s'havien preadquirit. Aquesta és una mesura que busca no malbaratar recursos imprimint llibres que acaben en caixes amb magatzems de les editorials. És una novetat que se suma a la publicació de la motxilla ecològica, que és l'impacte ambiental que ha suposat editar cada exemplar d'aquest llibre (1.764,13 grams de CO₂), i a la petjada radioactiva (1,33 mil·ligrams de residus radioactius, que equivalen al 0,038% de la petjada anual mitjana d'una persona que visqui a Catalunya).

Festival de Teatre del Casc Antic
del 29 setembre al 15 d'octubre, 21h30
Teatre de la Bona Sort de RAI C/Cardeers 12. Pral. Barcelona
reserves entrades: 692104312 i en rai-art@pangea.org www.rai.pangea.org/raiar

dijous 6 octubre, 7€ + 3€ tarjeta socio.
21h30 – *Sociedad de bien estar.*
Cia. La Turbia.

divendres 7 octubre, 7€ + 3€ tarjeta socio.
21h30 – 30. Cia. Delirium.
22h30 – *Jam Gypsy Swing.*

dissabte 8 octubre, 7€ + 3€ tarjeta socio.
21h30 – *Presentation and Classics.* Jango Edwards.
22h30 – *Oh Peta!*

diuenge 9 octubre, 7€ + 3€ tarjeta socio.
21h30 – *Pic-Nic.*
Cia. Panoplia Teatre.

organitza **RAI** amb el suport de **Co No A**

impresos de tota mena
disseny gràfic
compaginació
il·lustració
rètols
webbs
...

Fundació Tam-Tam · 93 218 92 39
tamtam@bemet.com

una altra economia és possible

www.coop57.coop

serveis financers ètics i solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 · coop57@coop57.coop

CAMpanyes

Fer justícia deixant un bon regust de boca

Alternativa3 ha celebrat el seu dinovè aniversari amb una jornada de portes obertes i una degustació de productes justos

GERARD CÁRDENAS

Algunes assistents a l'aniversari d'Alternativa3 tasten cafè

Gerard Cárdenas
expressions@setmanaridirecta.info

La cooperativa catalana Alternativa3, especialitzada en la distribució de productes alimentaris de comerç just i biològics, va celebrar els seus dinou anys el dissabte 3 d'octubre. Alternativa3 és una societat cooperativa que, des de 1992, viu i treballa per al comerç just. El comerç just és una forma alternativa de comerç internacional que té en compte els drets humans, la preservació del medi ambient i l'ètica empresarial, més enllà del benefici econòmic. Alternativa3 ofereix productes de gran qualitat, no només material, sinó també social i mediambiental,

productes elaborats amb dignitat. El gerent d'Alternativa3, Antonio Baile, va presentar l'acte celebrat a la seu de Terrassa, amb prop d'una cinquantena d'assistents a la festa.

Es va comptar de forma privilegiada amb la presència d'una integrant de la Cooperatiua cafetalera CECOCAFEN de Nicaragua, Exolina Aldana, que va fer aprendre les assistents sobre el treball del moviment del comerç just amb una explicació sobre el cafè de comerç just: de la terra a la tassa.

La celebració va seguir amb una jornada de portes obertes i una visita a les instal·lacions d'Alternativa3. Les assistents van mostrar una atenció especial

durant la visita a la torradora de cafè just, on van poder veure de primera mà el procés de torrat. La diada també es va amenitzar amb un tast de cafè, on les *tastadores* van aprendre a detectar les diferents aromes, fragàncies i sabors de diverses varietats de cafè, sempre apreciand la justícia que impregna els seus orígens. Aquesta activitat va rebre el suport de la Diputació de Barcelona i l'Ajuntament de Terrassa.

+INFO

www.alternativa3.com

ZONA LLIURE

CULTURA POPULAR

Micòfils i micòfags

Ignasi Morgades Gutiérrez
expressions@setmanaridirecta.info

Any rere any, multitud de micòfils esperen que les pluges i la baixada de temperatures forcin els bolets a treure el cap -o el barret- per sadollar la privació estival. El costum de collir-los està llargament arrelat al nostre país i s'ha multiplicat amb la gran audiència del conegut espai televisiu.

El resultat del procés boletaire és una llarga llista de fires i concursos, però també una rica i variada gastronomia, com la vedella amb bolets

Les arrels modernes de l'activitat provenen de la subsistència de les comunitats camperoles, explotadores dels boscos comunals, i l'abstinència càrnia de les ordres monacals, sumant-hi l'interès científic i cultural promogut per l'excursionisme durant el segle XX. El resultat del procés boletaire és una llarga llista de fires i concursos, però sobretot una rica i variada gastronomia, encapçalada pel fricandó o la vedella amb bolets, sense oblidar arrossos, sopes, salses i tot el

que sigui possible imaginar. I és que, als Països Catalans, la mitificació dels fongs superiors té unes raons essencialment micòfagues, mentre usos diferents predominen sobretot en altres latituds. A causa d'això, els bolets representen la dualitat freudiana d'eros i tànatós, plaer i dolor, vida i mort, i se'n fa imprescindible el coneixement acurat, sovint transmès generacionalment.

Tant important com el premi d'omplir un cistell és el ritual que l'acompanya. Explorar els espais i valorar-ne l'orientació, temperatures i humitat. Resseguir els llocs coneguts -o estranyament aconsellats- on s'ha assaborit l'èxit anteriorment és, en gran mesura, la clau per triomfar de nou. Els manuals científics recomanen extreure els bolets sencers amb la finalitat de l'estudi integral, els gastronòmics aconsellen tallar-los deixant el miceli intacte, fent imprescindible disposar dels dos estris bàsics de la recol·lecció, el ganivet i el cistell, el darrer dels quals garanteix la distribució de les espores que, escolant-se pel trenat de les fibres, asseguren futures collites.

La cara fosca d'aquesta activitat radica en un conflicte d'interessos de mala resolució. La manca de regulació en fa un espai lliure i gratuït per gaudir d'un territori a vegades massificat i maltractat. Fet que mou excuses i raons que pretenen posar límits -i taxes- per l'accés als boscos. D'aquest assumpte, segur que en sentirem a parlar aviat.

, agenda directa

BARCELONA

Divendres 7 d'octubre
Concert per l'autogestió de Ràdio RSK
 22:30h Can Basté
 Pg. Fabra i Puig, 274.
 Organitza: Ràdio RSK
 Més informació: www.canbaste.com

Jornada antifeixista de Gràcia

20h Casal de Joves La Fontana
 Xerrada amb el Grup de suport antifa, amb Antifaschistische Aktion i amb companyes de Carlos Palomino.
 Organitza: Assemblea de Joves de Gràcia
 Més informació: <http://aj-gracia.blogspot.com>

Tretzena Festa Major

Jove de Les Corts
 Programa
 Divendres 7 d'octubre
 19:30h Cercavila i correfoc
 21:30h Concerts amb: Stress, Tabalada amb Bocs de Can Rosés, Che Sudaka; Tabalada amb Tabalers de les Corts i The Kluba
 Dissabte 8 d'octubre
 10:30h Matinal infantil amb els caus i espais del barri
 12h Partit de Bèllet entre Casus Bèllet i Panarres (organitza: els Panarres)
 18h Atabala'm: Correbars
 22:30h Concert amb: High Times, Tabalada de la Repùbli-k de l'avern, Soweto
 Diumenge 9 d'octubre
 12h Espectacle: Circorts
 14h Botifarrada popular
 15h Concert de sobretaula
 16h Jocs tradicionals: llançament de pell de meló, bitlles catalanes, aprèn a jugar a bèllet, campionat de botifarra.

Dissabte 8 d'octubre

Despertafolk 2011
 Programa
 12h Passacarrer amb el Grupo-escuela Bombos y Tambores del Bajo Aragón (CAB)
 Diversos recorreguts: de la plaça Joanica per Ramón i Cajal fins a la plaça Revolució; per Fraternitat fins a la plaça de la Vila; per Francisco Giner fins a la

Segon Saló del còmic social 'Còmic, crisis i resistències'

GRAMENET DE BESÒS: 6, 7, 8 i 9 d'octubre

A partir del dijous 6, a la Biblioteca Central. Exposició: *Còmic, crisis i resistències*, a càrrec de diversos autors i el 15-M. Jardins de Can Sisteré

Dijous 6: Trobada de grups d'alumnes i autors de còmic amb Mario Torrecillas i Sr. Plàstiko. 11h CRJ Mas Fonollar. C. Sant Jeroni 1-3. 19h Presentació del segon Saló del Còmic Social. Debat: *Quan el carrer t'atrapa*. 19:30h CRJ Mas Fonollar. C. Sant Jeroni 1-3. Miquel Fuster compartirà amb les assistents el seu camí personal per escapar del carrer, que alhora el va portar a dibuixar la seva història als còmics *15 años en la calle* i *Llorarás donde nadie te vea* (Glenat). **Divendres 7:** Debat: *Per què ens treuen la feina i els serveis públics?* 19:30h CRJ Mas Fonollar. C. Sant Jeroni 1-3. Convidades: Alejandro Torres, Manel Fontdevila, Oriol Hernández, Pierre Coutaz, Juan García Saez, Josep Bel, Vicente López, Albert Drandov. **Dissabte 8:** Xerrada: *Generació no-no: Joventut i resistències*. Convidades: Pere Meján, Tomeu Pinya, Sagar Fornies, Marcos Prior, Carlos Samprieto, Esther Vivas, Enric Duran. Concert il·lustrat. Es podrà gaudir en directe de la música del grup de rock Chatarra i dels dibuixos, també en directe, de diverses il·lustradores que acompanyaran la banda de l'escenari. Música i dibuixos units per una causa comuna en un concert original i diferent. Brindis per la indignació: amb totes les autores de còmics, les activistes i les participants al saló. **Diumenge 9:** Xerrada: *Dibuix de premsa: quina llibertat ens queda?* Les poderoses mai no han tingut tant de control sobre els mitjans de comunicació. Algunes de les il·lustradores de premsa més combatives del panorama actual ens expliquen quina llibertat els queda per parlar de la realitat en els mitjans de premsa i digitals on treballen. El futur del dibuix lliure és a Internet? A més, l'historiador del còmic i de la premsa Antonio Martín ens explicarà si hi va haver una *edat d'or* del dibuix de premsa, amb Carlos Azagra, Javi Royo, Kap i Sr. Plàstiko. També hi haurà una llibreria Comix box, exclusivament amb còmics socials i històrics, així com una biblioteca central molt activa, espais de lectura o la producció d'una guia de còmic social. Organitza: Saló del Còmic Social i Festival d'Art Social.

Més informació: www.saloncomicsocial.blogspot.com

plaça del Sol; per Terol fins a la plaça de la Virreina; per Torrijos i Terol fins a Joanica.
 14h Mostra gastronòmica: Caldereta de cordero (Centro Aragonés de Barcelona), paella de col-i-flor i *abaetxo* (Espai País Valencià), trempó (Sa Sargantana).
 17h Mostra de danses a càrrec del Grup de Danses de l'Espai i el grup de dolçaines Borumballa
 20h Actuació de Xeremiers de les Illes per obrir el concert

20:30h Sagueta Nova (País Valencià)
 22h Xeremiers de les Illes
 22:30h Riu (Catalunya)
 ooh Fi de festa
 Organitza: Espai País Valencià, Centro Aragonés de Barcelona, Sa Sargantana.

Diumenge 9 d'octubre
Taller de conserva i salsa de tomàquet. Jornada de 'curro'
 11h Hort del Xino
 C. Reina Amàlia, 11.

Organitza: Horteres del Xino en acció i Guerrilla hortera del Xino
<http://hortdelxino.wordpress.com>

Cinefòrum: projecció del documental 'El taxista ful'

19:30h Ecoconcern-Innovació social C. Mare de Déu del Pilar, 15 pal.
 José R. desenvolupa la seva rutina de conductor de taxi pels carrers de Barcelona. La seva vida seria igual a la de qualsevol taxista de 52 anys, si no fos perquè els taxis que condueix són robats. José roba per poder treballar.
 Web: <http://www.pangea.org/ecoconcern>

Xerrada: A l'ull de l'huracà; la crisi del deute dins la Unió Europea

19h Pati Llimona
 C. Regomir, 3.
 Amb Eric Toussaint, politòleg.
 Organitza: ATTAC-ACORDEM i Qui Deu a Qui

Dimecres 12 d'octubre

Conferència: Parecon, la vida després del capitalisme

19h Espai Obert
 C. Violant d'Hongria, 71, 1er.
 La CNT ha convidat l'economista nord-americà Michael Albert, pare -juntament amb Robin Hahnel- de la teoria econòmica Parecon o economia participativa. A Barcelona, a l'Espai Obert, farà una presentació d'aquesta teoria, que comptarà amb traducció contínua. La seguirà un debat sobre conceptes de la teoria, formes d'aplicació, etc.
 Organitza: CNT

CASTELLÓ DE LA PLANA

Dissabte 8 d'octubre

Concert: Hip-hop, Dj's, fira de col·lectius i torrada popular!

18:30
 Amb opció vegetariana i vegana
 Plaça Isabel la Catòlica-La Cosa Nostra
 En el marc de les Primeres Jornades Anticapitalistes
 Més informació: www.coordinadora-repartim-treball-riquesa.blogspot.com

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAREnvia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanadirecta.info

Busquem casa de pagès per arreglar i anar-hi a viure al voltant del Vallès Central. Contacte: Ares 680 45 49 83

Projecte de cooperativa alimentària del Barcelonès necessita un congelador. Es prefereix l'intercanvi o la donació, però també s'hi poden posar diners. Contacte: Roger 663 463 204

Ateneu Popular de Vallcarca: **lloguem bucs d'assaig musical per bandes** a preus populars al barri de Valldaura. Contacte: Jordi 660 96 42 01

Ateneu cerca pissarra, preferentment de retoladors, per impartir cursos diversos. La venim a buscar. Contacte: aresar-bos@gmail.com

El col·lectiu Reciclem- Reutilitzant ofereix **espai gratuït a la seva web a totes les persones que vulguin anunciar les seves propostes d'intercanvi.** Contacte: www.reutil.net

S'ofereixen gossos en adopció per tancament de gosserra. És urgent, poden sacrificar-los. Contacte: Mónica 629 278 238

> EL TEMPS**DIJOURS 6**

La falca anticiclònica mantindrà un ambient plenament estiuenc. La calor serà molt més elevada de l'habitual.

DIVENDRES 7

Considerable increment dels núvols que farà baixar les temperatures a final del dia. Ruixats dispersos a la costa.

DISSABTE 8

Encara núvols a la costa, però s'obriran clarianes a l'interior. Ruixats dispersos al matí a València i Menorca.

DIUMENGE 9

Torna l'anticicló i pugen les temperatures, tot i que de nit ja no farà xafogor a la costa. Vents en calma i boirines.

DILLUNS 10

Serà l'últim dia de temperatures suaus. Una profunda borrasca amb vents del nord portarà canvis l'endemà.

DIMARTS 11

Ruixats i tempestes que seran especialment forts durant la tarda a la costa. Compte amb rieres i zones inundables.

FIGUERES

8 d'octubre

Jornada 'Alternatives des de la crisi'
10h Escola Carme Guasch
Xerrades informatives amb Antonio Turiel sobre crisi energètica i amb Ester Vivas sobre alternatives al capitalisme. Poesia amb Enric Casasses. Tallers dedicats a debatre propostes concretes per treballar a escala local, per exemple, com constituir un grup o cooperativa de consumidores o com organitzar-se per denunciar i frenar les retallades a l'hospital de Figueres, etc.
Organitza: En Revolta

GIRONA

Dijous 6 d'octubre

Taula rodona sobre la tortura

19:30h Sala La Planeta
Pg. Canalejas, 3.
Amb motiu de l'estrena de l'obra, el divendres 7 a La Planeta, *José K. Torturado*, de Javier Ortiz. Taula rodona amb Benet Salellas i Vilar, advocat; Maria Rosa Blasco, Amnistia Internacional Girona; Emili Chalaux, president de l'Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura, i Jorge del Cura, Centro de Documentación contra la Tortura de Madrid.
Organitza: Coordinadora per a la prevenció de la tortura

Divendres 7 d'octubre

Seminari de Biopolítica

10h Aula B1 de la Facultat de Lletres de la UdG
A càrrec de Nikolas Rose, professor de la London School of Economics and Political Science. En aquest seminari, Rose exposarà les línies mestres de les seves últimes investigacions sobre biopolítica i analitzarà les complexes relacions existents entre biomedicina, biopolítica, tecnologies del jo i neoliberalisme. Entrada lliure i gratuïta. Cal reservar plaça a l'adreça: dir.cfm@udg.edu.
Horari i títol de les sessions:
De 10h a 13h: *The Politics of Life Itself*
De 16h a 19h: *Neuroscience and its Social Implications*

Tercera edició de la Jornada Electrònica

GIRONELLA, CASSERRES, CAL ROSAL 7 i 8 d'octubre de 2011

Divendres 7 d'octubre: Institut Fàtima, taller-showcase, demostració desorbitant d'imatge i so. **Dissabte 8 d'octubre:** Taller de música electrònica per canalla, amb Guillamino. Actuacions de No Parfum, Samuel M i els dj madrilenys Irazu i Svreca. Actuació del dj Regis. Organitza: La Comunitat, movimentpuntzero, Setge Cultural, Associació Cultural de la Font del Balç i Ajuntament de Gironella.

Més informació: <http://movimentpuntzero.blogspot.com>

Festa Major Alternativa de Caldes de Montbui

CALDES DE MONTBUI, 8 i 9 d'octubre de 2011

Després d'anys amb una festa major consolidada en un espai situat al centre del poble i fruit d'uns malentesos amb l'Ajuntament,enguany, diversos col·lectius i entitats de Caldes han apostat fermament per un altre model de festa, autogestionat i al marge de les institucions. Amb el canvi d'emplaçament, han rebut el suport actiu d'un munt de col·lectius i entitats; són conscients de la feina que això suposa, però es mostren satisfetes de veure el resultat, en forma de programa, de tant d'esforç. Ara toca gaudir-la.

Dissabte 8 d'octubre: 12h Pregó de la Festa Major Autogestionada. Mostra de cultura popular. 14h Dinar popular. Garrotrins amb Ebri Knight. 22:45h Batukada amb el grup Festukada. 23h Concerts: Monkey Bomb, Cuchillo de Palo, Com vulguis, Ebri Knight. **Diumenge 9:** A partir de les deu del matí: rocòdrom, a càrrec del CECMO. 11h Gimcana infantil a càrrec de l'AE El Pasqualet i l'Esplai Grifoll. 12h Eucaristia Agnòstica amb vermut. 18h Jocs de Taula: torneig de King of Tokio, a càrrec de la Comunicat del Drac Roig de Montbui. 19:30h Concert: Cassandra's Sons. 21h Gimcana Adúltera a càrrec de La Guspira. 23h Concert: Miquel del Roig i després PD Acció Sonora Antifeixista. Tots els actes al Parc del Bugarai.

Més informació: <http://fmacaldes.wordpress.com>

Organitza: Grup de Recerca Filosofia de la Universitat de Girona i la Càtedra Ferrater Mora de Pensament Contemporani

Estrena de l'obra 'José K. Torturado'
21h Sala La Planeta
Pg. Canalejas, 3.
De Javier Ortiz. Obra que desvetlla la realitat de la tortura a l'Estat espanyol.
Organitza: Coordinadora per a la prevenció de la tortura

13 i 14 d'octubre
Seminari 'Les relacions entre comunicació i cultura pel desenvolupament. Un compromís amb els Objectius del Mil·lenni'
Lloc: Parc Científic i Tecnològic de la

Universitat de Girona
Espai de reflexió sobre els avanços que s'han fet durant les darreres dècades en les relacions entre cultura/comunicació i la cooperació.
Organitza: Càtedra UNESCO de Polítiques Culturals i Cooperació de la Universitat de Girona i Laboratorio Iberoamericano de Investigación e Innovación en Cultura y Desarrollo

LLANÇÀ

Dissabte 8 d'octubre
Cantada de glosa improvisada
22h La Taverna del Pirata
Rafael Estela, 19.
<http://ca-es.facebook.com/lataverna.delpirata>

LLEIDA

Divendres 7 d'octubre
Concert: Focolitus, Falocràcia, Interfere
00h CSO La Chispa
Camí de la Creu s/n
Organitza: CSO La Chispa

SABADELL

5 d'octubre
Xerrada: 'Què volem dir quan parlem de deute? Diferents tipus de deutes. Possibles solucions'
19h Aliança Francesa
C. de Sant Joan, 35.
Amb Iolanda Fresnillo, membre de l'Observatori del Deute en la Globalització (ODG), en el marc del seminari *De l'economia especulativa a les finances ètiques*, organitzat per Fiare i Nous Horitzons de Sabadell.

SANT JOAN DE LES ABADESSES

Diumenge 9 d'octubre
Tercera Festa dels Ocells del Molí Petit
CEA Alt Ter
Molí Petit, s/n
9h Anellament científic i observació d'ocells. 10h Taller i jocs per la mainada relacionats amb els ocells. 12h El Gran Joc dels Ocells. Identificació dels ocells del Molí Petit. 13h Presentació dels resultats d'observacions d'aus al Molí Petit al llarg de l'any 2011
Organitza: CEA Alt Ter

SÓLLER

Dissabte 8 d'octubre
Inauguració del Casal La Victòria
19h Casal La Victòria
C. Victòria 11 de maig, 44.
Amb concert de Nendy (cantant de la Big Band Jazz) i Manu (saxofonista de la mateixa orquestra) i el grup Sa cabra que sopa.
Seguidamen es farà un pa amb oli, finalitzant amb una glosada popular.
Organitza: Col·lectiu Albaina

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA
Dijous 6 d'octubre
Aturem el desnonament a La Mina!
8h
C. Mina de la Ciutat, 41.
Entitat: Caixa Penedès
Convoca: PAH

Més info:
www.afectadosporlahipoteca.wordpress.com

Dissabte 8 d'octubre
Tercera trobada de treballadores indignades
17h Plaça de Catalunya

ESPLUGUES DE LLOBREGAT
Diumenge 9 d'octubre
Exigim una Vaga General!

18h Pont d'Esplugues
Organitza: Coordinadora d'Assemblees 15-M Baix Llobregat

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Jaume Soler EXALCALDE D'ARBÚCIES PER LA CUPA

“La realitat només es pot canviar si ets capaç d'incidir-hi”

Jaume Soler va ser alcalde d'Arbúcies (Selva) amb la Candidatura Unitària i Popular d'Arbúcies (CUPA) des de 1979 fins el 2003. En Nic, tal com se'l coneix popularment, va ser dels pioners a l'hora d'aplicar la solidaritat internacional des de les comarques gironines, amb campanyes de suport a la revolució sandinista de Nicaragua i delegacions a Palestina. En aquesta entrevista, repassa els orígens de la candidatura arbucienca i els reptes per poder aplicar una política rupturista de base des dels municipis.

Carles Masià
entrevista@setmanaridirecta.info

De quins referents històrics o moviments vaure a l'hora de formar la CUPA?

Creada l'octubre de 1978, és la traducció i adaptació de l'Assemblea Democràtica d'Arbúcies (ADA) a les necessitats polítiques i socials dels sectors democràtics de la vila en el moment inicial de la transició. El tret bàsic de l'ADA és l'hegemonia dels sectors populars de base, sense adscripció partidària, que marcarà decisivament la seva actuació a partir de la seva voluntat rupturista i que serà recollida per la CUPA com un eix estratègic de la seva actuació municipal. És evident que aquesta hegemonia popular està tenyida de molts colors: el maig del 68, l'església progressista, els moviments d'alliberament d'arreu... són estímuls que aporten pensament a l'acció. L'entrada de la CUPA a l'ajuntament el 1979 és l'eclosió -fins i tot institucional- del procés de ruptura democràtica defensat tothora per l'ADA.

Quan un partit que neix de les lluites socials arriba al poder municipal, quina mena de ponts ha de traçar perquè no s'arribi a la distància que sol produir-se entre governs i pobles?

La base fonamental és mantenir ben viva la democràcia interna i, alhora, superar els tics avantguardistes que ens han marcat durant tants anys. Davant d'aquest repte, que és ben real, la CUPA té l'avantatge d'estructurar-se com una agrupació d'electors des del punt de vista formal i mantenir el model assembleari com a fórmula organitzativa interna. El problema real comença quan una part significativa de la

LUÍS TATO

militància ha d'assumir responsabilitats de gestió i dedicar-hi bona part del seu temps. Llavors, el risc de prioritzar la gestió per sobre de l'acció política creix de manera exponencial. Tanmateix, si s'apliquen els mecanismes de democràcia participativa de manera coherent i amb eficiència en tots els àmbits d'acció i gestió política, la dificultat no només és superable, sinó que es pot arribar a donar un salt qualitatiu i convertir la participació popular en un eix estratègic transversal. En

“L'autonomisme és mort i, per això, l'única via de supervivència del país és la independència”

aquest sentit, els consells municipals, les taules de barris, el dret d'intervenir en els plens municipals, la informació permanent i les consultes i referèndums són eines fonamentals.

Amb la perspectiva històrica de més de 30 anys de les CUP, quins són els seus encerts i les seves mancances?

Vull aclarir que la CUPA té coincidències estratègiques notables amb les CUP, però no comparteix el mateix espai organitzatiu. Arriscant-me a donar una resposta

simplista, crec que la principal aportació de les CUP ha estat aconseguir conjuntament el treball local i més prosaic amb una visió global de país. Aquesta conjunció, que en una situació de normalitat democràtica i nacional sembla de pura lògica, no sempre ha estat possible, per les circumstàncies anòmales en què ha viscut el país de manera gairebé permanent. Durant aquests 36 anys de transició postfranquista, hi ha hagut de tot en el món de l'independentisme d'esquerres. Des del maximalisme que negava la virtualitat del treball municipal fins a purismes ideològics que condemnaven la participació en àmbits institucionals per evitar el perill de ser adduïts. Les CUP superen, de mica en mica, aquests discursos perversos i van demostrant que la realitat només es pot canviar si ets capaç d'incidir-hi.

Amb la recomposició del mapa de l'independentisme actual, quins creus que són els reptes del municipalisme d'ara en endavant?

El moment polític actual no és només recomposició, sinó de creixement i consolidació de l'independentisme. La diagnòsi generalitzada és que l'autonomisme és mort i, en conseqüència, l'única via de supervivència del país és la independència. Sortosament, en aquest context, l'independentisme té suficient capital polític i organitzatiu acumulat per incidir-hi positivament. Les CUP són una part fonamental d'aquesta força i cal que assumeixin amb respon-

sabilitat i coherència els reptes d'aquesta etapa decisiva per al futur del país. Uns reptes que, tot i ser engrescadors, impliquen una sèrie de contradiccions que no ens han de fer por, les hem assumir com a pròpies, ja que només d'aquesta manera les podrem superar. Tinc la impressió, però, que no tota la militància independentista és capaç d'escatir la importància del procés organitzatiu del moviment social transversal, que té les seves expressions més evidents en la consulta sobre la independència i la Conferència Nacional per l'Estat Propi. En aquest procés rupturista, els municipis del Principat i els seus ajuntaments tindran un paper decisiu perquè no ens podem conformar en desmuntar l'estructura institucional de l'autonomisme, sinó que ens toca, necessàriament, posar les bases de l'Estat propi.

Per acabar, creus que es pot fer municipalisme sense concórrer a les eleccions municipals?

Ara és el moment de la superació d'un model caduc -tant en l'àmbit social com en l'àmbit nacional- a partir del protagonisme i l'impuls del moviment social. I un dels indicadors de la possibilitat real de dur a terme aquesta ruptura serà poder contrastar, a partir del fet, el nivell de politització del moviment social i la penetració en els grups polítics. Ha arribat l'hora de superar les esquizofrènies que ens han marcat durant tants anys i que, en alguns moments, ens han immobilitzat.

. LA COLUMNA

Guerra a mort contra el pensament

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

No és cap ximperia tot el que està passant amb l'educació pública en aquest Estat on vivim. I dic Estat perquè malgrat les competències autonòmiques és, encara ara, l'Estat qui marca les línies mestres i les tendències d'actuació generals en el territori que li és propi. Durant anys hem assistit a un continuat patrocini, amb diners públics, d'escoles privades destinades en la seva majoria a acollir els fills i les filles de les classes altes o de les mitjanes tirant cap a dalt. Les més elitistes preparaven les classes dirigents i les que no ho eren tant preparaven les i els qui els portaven les palanganes. Tot i això, l'escola pública es nodria d'un professorat que, després de lluites molt intenses als 80, va aconseguir un nivell de vida adequat al desgast que la professió provoca; i amb això no vull dir que altres oficis, feines o treballs no mereixin retribucions i vacances similars. La pujada de nivell de vida va anar aparellada amb una potenciació del raonament davant de la superstició, de la llum davant de la foscor, del coneixement davant de l'ordre, del saber davant del dogma.

Ara tot ha canviat. L'escola pública és posada en dubte dia sí i dia també. L'absoluta majoria de notícies que hi van aparellades són negatives i potencien percepcions personals que es poden tenir però que la realitat, tossuda, desmenteix dia rere dia. Milers i milers de professionals defensen a les seves aules que és mentida que l'escola estigui tan en crisi que calgui enviar els infants amb recursos als capellans i les monges. Això seria entès completament si no hi hagués hagut una reformulació dels graus d'importància que alguns conceptes han pres en els darrers anys. Ja no importa ser bona persona sinó treballador competitiu, ja no importa aprendre en la complexitat que aquesta paraula porta aparellada sinó saber alguna cosa concreta per obtenir uns diners a canvi de l'aplicació d'aquesta cosa que sabem fer, ja no cal aprendre a ser lliure i respectuós amb la resta d'éssers humans sinó triomfar (xafant a qui sigui)... És ben clar que aquests conceptes no són nous però també ho és que la proliferació del seu ús ha vingut dirigida i si voleu imposada amb tota la subtilitat o violència que el context on s'han desenvolupat demanava.